מאה ימים במאי

פרק ראשון – חלק א׳: העזיבה

מאי רצה משום שעמידה במקום כאבה מדי.

האאוטבק האוסטרלי נפרש לפניה בבוקר המוקדם, רחב וישר, מן הסוג שאינו מתיימר לאהוב אותך או לדאוג אם תשרוד בו. אדמה אדומה, כמו פצע ישן שהפסיק לדמם אך מעולם לא החלים, שיחים נמוכים הכורעים מול הרוח, והשמיים — גדולים מדי, תמיד גדולים מדי — לחצו עליה מלמעלה, כאילו הם מביטים.

היא רצה יחפה בתחילה, ואז בנעלי ספורט בלויות שסולייתן כבר החלה להיפרד, נשימתה נקרעת בגרונה, חזה בוער, האוויר היבש שורט את ריאותיה. היא אמרה לעצמה שהיא רצה אל משהו — אל שדה התעופה, אל המטוס, אל צרפת — אך באמת רצה הרחק. הרחק מן הבית שכבר לא החזיק את עצמו. הרחק מבכייה החרישי של אמה בלילות. הרחק מאחיותיה הישנות שלוש למזרן אחד. הרחק מקולו של אביה בטלפון — מרוחק, נבוך, כבר שייך לחיים אחרים.

זה היה הבוקר האחרון שלה באוסטרליה.

היא רצה כפי שרצה כילדה, אז ריצה הייתה משחק ולא פרידה. מעבר לגדר. מעבר לעץ האקליפטוס המת שנפגע מברק שנים קודם לכן. מעבר למקום שבו קנגורואים נהגו להתאסף לעת ערב, כאילו חלקו סודות. היא רצה עד שרגליה רעדו והשמש החלה לטפס, מלבינה את הנוף לקצוות חדים.

כשעצרה לבסוף, כפופה עם ידיה על ברכיה, לחשה:

“תודה,”

אף שלא הייתה בטוחה למי.

מאוחר יותר, בחדר האמבטיה עם המראה הסדוקה, היא תכתוב על הריצה הזו ביומנה. תמיד כתבה אחרי שדברים קרו, אף פעם לא במהלכם, כאילו הכתיבה היא הדרך שלה לשכנע את עצמה שהאירועים אמיתיים.

יומן — יום 1

רצתי הבוקר כאילו אני שוב בת עשר. רציתי שהאדמה תזכור אותי. רציתי לזכור אותה נכון. אני לא יודעת אם אראה שוב את האאוטבק. אני אוהבת אותו למרות שמעולם לא אהב אותנו. אני חושבת שמקומות לא אוהבים אנשים. אני חושבת שאלוהים כן.

הבית כבר היה ער כשחזרה. אמה עמדה ליד הכיור, כתפיה שמוטות, שוטפת את אותה כוס פעמיים בלי לשים לב. הרדיו מלמל חדשות — פוליטיקה, בצורת, משהו על עליית מחירים. אחותה הצעירה ישבה על הרצפה, קולעת ופותחת שוב חוט.

איש לא אמר הרבה.

הגירושים לא היו רועשים. זה היה החלק הקשה ביותר. לא צעקות, לא דלתות נטרקות — רק ניירות, שיחות שקטות, והבנה פתאומית שאין מספיק כסף כדי להשאיר את כולם יחד.

“את תהיי בטוחה,” אמרה אמה בפעם השלישית בזמן שנסעו לשדה התעופה.

“הדודה שלך טובה. צרפת תהיה טובה בשבילך.”

מאי הנהנה והביטה בכביש המתערפל. היא ידעה את האמת גם בזמן שקיבלה את החסד: אמה לא יכלה להרשות לעצמה לגדל ארבע בנות. אביה כבר בחר שלא.

בטרמינל, החיבוקים היו קצרים מדי, כמו תלישת פלסטר. אחיותיה בכו בגלוי. אמה ניסתה שלא. מאי החזיקה את עצמה נוקשה מאוד, מפחדת שאם תרפה אפילו מעט, תתפרק למשהו ילדותי מדי בשביל לעלות איתו למטוס.

יומן — יום 2 (שדה התעופה)

זו הפעם הראשונה שלי במטוס. חשבתי שזה ירגיש קסום. זה בעיקר מרגיש רועש ומבלבל. הידיים של אמא רעדו כשהיא חיבקה אותי. אמרתי לה שאשלח כסף. אני לא יודעת איך עדיין. אני רק יודעת

שאעשה את זה.

המטוס עצמו הרגיש לא אמיתי — שורות מושבים כמו כנסייה שהופנתה על צידה, זרים צמודים זה לזה, ריח של אוויר ממוחזר ועצבנות. מאי ישבה ליד החלון וצפתה באוסטרליה מתרחקת מתחתיה, האדום הופך לטלאים, הטלאים מתמוססים בעננים.

היא שוחחה בקצרה עם אישה מבוגרת שישבה לידה, שהדיפה ריח לבנדר ושאלה יותר מדי שאלות. מעבר למעבר, גבר נרדם מיד אחרי ההמראה. ילד בכה שעה שלמה ואז נרדם בפה פתוח, נטול בושה לחלוטין.

מאי מילאה דפים.

יומן — באוויר

אני עוזבת את המדינה שבה נולדתי. אני לא מרגישה אמיצה. אני מרגישה שנבחרתי מתוך הכרח. אלוהים, בבקשה אל תיתן לי לבזבז את זה.

פריז קיבלה את פניה בגשם ובעייפות.

שארל דה גול היה מבוך של שלטים ושפות, הכרזות מהדהדות מתקרות גבוהות. מאי הלכה בעקבות ההמון, אוחזת בתיקה, ליבה דופק בפראות משילוב של פחד ופליאה. זו הייתה צרפת. ארץ אמה. מקום שהכירה רק מסיפורים ושברי שפה שנאמרו בבית.

דודתה מצאה אותה ליד היציאה, רזה יותר ממה שמאי דמיינה, עטופה במעיל שידע עשורים טובים יותר.

“מא פטיט מאי,” אמרה אלודי וחיבקה אותה חזק.

“כמה שגדלת.”

הנסיעה למונטריי עברה בין בניינים שנראו עתיקים מזיכרון עצמו. רחובות צרים. גרפיטי. כביסה תלויה מחלונות כמו דגלים לבנים קטנים של כניעה.

הבית היה קטן יותר משציפתה. קטן מאוד. הקירות דקים, הרצפות חורקות, והאוויר הדיף ריח מובהק של חתולים ועץ ישן. כמה חתולים, למעשה, בחנו את בואה באדישות קלה.

סבתה ישבה ליד החלון, ידיה משולבות, עיניה בהירות.

"ברוכה הבאה," אמרה ז׳אן-ז׳אן ברוך, ומאי הרגישה משהו בחזה משתחרר לראשונה זה שבועות.

יומן — לילה ראשון בצרפת

הבית מריח מחתולים ומהיסטוריה. אני אוהבת אותו. סבתא החזיקה את הפנים שלי כאילו היא משננת אותן. אני חושבת שככה מרגישה ביטחון, גם אם הוא עני.

באותו לילה, שוכבת על מיטה צרה מתחת לתקרה משופעת, מאי התפללה בקול לראשונה זה חודשים.

"ישו," לחשה,

"אני לא צריכה מותרות. אני רק צריכה עתיד."

בחוץ, פריז זמזמה. בפנים, החתולים נרגעו, הבית נשם, ומאי נרדמה כשהיא מאמינה — בעקשנות, בפראות — שזהו תחילתו של משהו יפה.

בהחלט. הנה התרגום הספרותי של:

מאה ימים במאי

פרק ראשון – חלק ב׳: מונטריי היא ממלכה

מונטריי נגלתה למאי לאט, כמו סיפור שמסרב למהר.

בבקרים היא התעוררה לצליל שבו הבית מכחכח בגרונו — צינורות נוקשים, רצפות מתלוננות, חתולים מתווכחים בלחש על טריטוריה שמעולם לא השתנתה. הקירות היו דקים עד כדי כך שיכלה לשמוע את דודתה משתעלת במטבח, את סבתה ממלמלת תפילה לפני שהקומקום רתח, ואת הרדיו מתעורר בחריקה עם החדשות.

היא אהבה לדעת היכן כולם נמצאים. זה גרם לבית להרגיש חי, כמו גוף שעדיין רוצה להמשיך.

התקרה מעל מיטתה נטתה בזווית חדה, והיא דמיינה שזה גג של בקתה באגדה, מהסוג שבו ילדה ישנה מתחת לקורות ומתעוררת מיועדת למשהו גדול ממנה. היא ידעה, בשכל, שהבית עני. היא גדלה בעוני. אבל זה הרגיש אחרת. זה הרגיש נבחר. כמעט רומנטי.

היא לבשה את אותו המעיל בכל בוקר — דק מדי לפריז, דודה התנצלה, אך מאי הנידה בראשה וחייכה.

“זה בסדר,” אמרה. הכול תמיד היה בסדר.

יומן — יום 4

מונטריי היא לא פריז כמו שאנשים מתכוונים אליה, אבל אני חושבת שהיא טובה יותר. היא מריחה מלחם, מגשם ומחתולים. אני הולכת כאילו אני שייכת לכאן, גם כשאני לא.

דודתה אלודי עזרה לה להקיף מודעות דרושים בעיתון, הדיו נמרח על אצבעותיהן כשהתכופפו מעל שולחן המטבח הקטן.

"אולי בית קפה," אמרה אלודי. "ניקיון. חנויות. את צעירה, אבל את רצינית. הם יראו את זה."

מאי הנהנה ברצינות, כאילו רצינות היא משהו שאפשר לשאת על הגוף, כמו מסמך.

סבתא ז׳אן-ז׳אן צפתה מהכורסה שלה, סורגת משהו שאולי יום אחד יהפוך לצעיף.

"את הולכת יותר מדי," הזהירה. "הנעליים שלך."

"הן יחזיקו," אמרה מאי. נעליים תמיד מחזיקות — עד שלא, ואז לומדים ללכת אחרת.

היא התייחסה לכל הליכה במונטריי כאל מסע.

הרחובות היו צרים ועקומים, מסרבים לקווים ישרים. חנויות שפכו צבע אל המדרכה — ירקות בהירים נערמים כמו ציורים, כיכרות לחם נחות כמו חיות ישנות מאחורי זכוכית, חלונות קצבים שגרמו לה להסיט את מבטה בנימוס. גרפיטי טיפס על הקירות בחתימות מתפתלות — חלקן כועסות, חלקן שובבות, חלקן רק תובעות מקום.

מאי העמידה פנים שהיא ממפה ממלכה.

הרחוב הזה שייך לאישה מהמאפייה עם הקמח על השרוולים. הפינה הזו שייכת לזקן שמאכיל יונים משקית נייר. הסמטה הזו שייכת לחתול התועה עם האוזן הקרועה, שעקב אחריה חצי בלוק ואז איבד עניין.

העוני, בעיני מאי, הפך למרקם.

הצבע המתקלף היה אופי. המדרכה הסדוקה הייתה היסטוריה. ריח העץ הלח והחתולים היה נחמה. היא למדה, מזמן, שאם נותנים לדברים שמות יפים מספיק — הם כואבים פחות.

יומן — יום 7

אני הולכת שעות ולא מתעייפת. אני חושבת שהרגליים שלי רגילות לשאת תקווה. אני מדמיינת שכל חנות אומרת כן, גם כשהן לא.

הסירובים היו עדינים, ברובם.

נענוע ראש. חיוך מתנצל. אצבע שמצביעה על שלט: לא מגייסים.

פעם אחת בעל בית קפה הביט בניירות שלה, הביט בפניה, ואמר בטוב לב:

"תחזרי בעוד שנה."

היא הודתה לו כאילו נתן לה מתנה.

בגיל שבע־עשרה, מאי הבינה יותר ממה שאנשים ציפו — ופחות ממה שחשבה. היא ידעה שאביה בחר אחרת. היא ידעה שאהבה יכולה להיות מחולקת כמו כסף. היא ידעה שלהיות מועילה בטוח יותר מלהיות נדרשת.

אבל היא עדיין האמינה שמאמץ הוא קסם.

בערבים, היא התקשרה לאוסטרליה כשהפרשי השעות אפשרו.

קולה של אמה נשמע עייף, אך גאה. אחיותיה רבו מי תדבר ראשונה. הקטנה שאלה אם יש בפריז

טירות. מאי אמרה שכן, כי במובן מסוים — היו.

אביה לא התקשר.

היא אמרה לעצמה שזה כי הוא עסוק. היא אמרה לעצמה הרבה דברים.

יומן — יום 10

אני חושבת שאם אעבוד מספיק קשה, הכול יסתדר. ישו, בבקשה תעזור לי להבין למה יש אנשים שנשארים ואנשים שהולכים.

הטלוויזיה בסלון הייתה ישנה וכבדה, מהסוג שמזמזם קלות גם כשהוא כבוי. החדשות הצרפתיות מילאו את הערבים — גברים רציניים מדברים על בעיות רציניות, תמונות של שביתות, מחירים, מלחמות רחוקות.

מאי צפתה בריכוז, גאה בכמה שהיא מבינה.

השפה הרגישה כמו חבל שאפשר להיאחז בו. כל משפט שתפסה גרם לה להרגיש פחות אבודה, יותר מעוגנת. היא חזרה על ביטויים בשקט לעצמה, טועמת אותם.

לפעמים סבתא ז׳אן-ז׳אן נרדמה באמצע השידור, המסרגות נשמטות לרצפה. מאי כיסתה אותה בשמיכה והרגישה, לרגע, כמו המבוגרת בחדר.

אחר צהריים אחד, הגשם עקב אחריה הביתה.

הוא חדר דרך הנעליים, טיפס בגרביים, קירר את קרסוליה. כשהגיעה לבית, אצבעות רגליה היו קהות. היא צחקה בזמן שפשטה הכול, מניחה את הנעליים ליד התנור כמו חיות עייפות.

“זו פריז,” אמרה אלודי. “היא מלמדת ענווה.”

מאי חייכה. ענווה הרגישה מוכרת.

באותו לילה היא כתבה עד שידה התכווצה.

יומן — יום 14

אם אני לא חושבת על כסף כמפלצת, הוא נעשה קטן יותר. אני חושבת שככה שורדים. אני חושבת שככה אמא שרדה גם.

בימי ראשון הן הלכו לכנסייה.

היא הייתה קטנה ושקטה, חבויה בין בניינים כאילו היא מתחבאת. מאי אהבה את זה. הנרות ריצדו בהיסוס, והספסלים חרקו כשישבו. היא התפללה בעיניים פקוחות, בוחנת את האור.

התפילות שלה היו מעשיות.

עבודה. כוח. עתיד.

היא לא ביקשה ניסים. היא ביקשה כיוון.

בדרך חזרה, מונטריי הרגישה רכה יותר. פעמונים צלצלו אי־שם. האוויר שוב הריח מגשם ומלחם. מאי דילגה מדרגה אחת, ואז עצרה את עצמה, נבוכה — אבל איש לא הביט.

היא בת שבע־עשרה. היא איבדה דברים. עדיין מותר לה לדלג.

יומן — יום 18

אני חושבת שאלוהים הולך גם ברחובות האלה. אני חושבת שהוא אוהב בתים קטנים ואנשים שמנסים.

בסוף השבוע השני, היא עדיין לא מצאה עבודה.

אבל היא מצאה מסלולים. קיצורי דרך. פרצופים ידידותיים. קצב.

היא מצאה דרך לגרום לכל יום להרגיש כמו פרק ולא כמו משפט שנקטע באמצע.

וזה, לעת עתה, הספיק.

מאה ימים במאי

פרק ראשון – חלק ג׳: הגעגוע הרך של החסר

הרעב לא הגיע בדרמה.

הוא בא כמו ערפל—דק בתחילה, כמעט מנומס, קל להתעלם ממנו אם לא מביטים בו ישירות.

בגיל שבע־עשרה, מיי הכירה את הרעב כמושג הרבה לפני שהכירה אותו כנוכחות. באוסטרליה היו לילות שבהם ארוחת הערב הייתה קטנה מהצפוי, שבהם אמה העמידה פנים שאינה רעבה, שבהם טוסט הפך לארוחה ולא לתוספת. אבל כאן, במונטריי, לרעב היה פנים אחרות. הוא היה שקט יותר. פרטי יותר. כמעט בעל נימוסים טובים.

הוא הופיע כסחרחורת באמצע ההליכות שלה.

כהתרגשות מוזרה שתקפה אותה כשהייתה עומדת זמן רב מדי מחוץ למאפיות.

כאופן שבו התכווצה בטנה כשאלודי אמרה, “נאכל אחר כך,” והתכוונה לכך בכנות, לא ברשלנות.

מיי הגיבה בצמצום צרכיה.

היא אמרה לעצמה שהיא מעדיפה קפה על פני ארוחת בוקר. שמרק מספיק לארוחת ערב. שלהיות מעט ריקה גורם לה להרגיש קלה יותר, מהירה יותר, ערנית יותר—כאילו היא מכוונת לתדר גבוה יותר של מאמץ.

היא לא סיפרה לאמה. לא סיפרה לאחיותיה. לא סיפרה לאל—עדיין לא.

יומן — יום 23

אני חושבת שהגוף שלי מסתגל לצרפת. אנשים כאן אוכלים דברים קטנים ומעשנים ושותים קפה. גם אני יכולה לעשות את זה.

כמעט־העבודה הופיעה ביום רביעי.

זו הייתה חנות בגדים קטנה ברחוב צדדי שעדיין לא אימצה כחלק מממלכתה. שמלות היו תלויות בחלון כמו רוחות עייפות, חיוורות וסבלניות. שלט בכתב יד אמר: Besoin d’aide.

מיי עמדה בחוץ דקה שלמה, ליבה הולם, משננת את הצרפתית שלה בראש עד שהמילים הרגישו חלקות מספיק כדי שלא יבגדו בה.

בפנים, החנות הדיפה ריח קל של אבק ובושם.

האישה שמאחורי הדלפק הייתה מבוגרת, שערה אסוף לאחור בחוזקה, הבעתה חדה אך לא אכזרית. היא בחנה את מיי מלמעלה למטה—לא באכזריות, פשוט ביסודיות.

“את יכולה להתחיל מחר,” אמרה אחרי כמה שאלות. “שבוע ניסיון.”

המילה מחר נחתה בחזה של מיי כמו פעמון.

היא הלכה הביתה בלי לגעת בקרקע.

מונטריי השתנתה סביבה—בהירה יותר, ידידותית יותר, מלאה בברכות סודיות. האישה במאפייה חייכה אליה. חתול רחוב חצה את דרכה כמו ברכה. אפילו המדרכה הסדוקה נראתה מכוונת, כמו אבני דרך.

כשסיפרה לאלודי, דודה צחקה וחיבקה אותה חזק.

“את רואה?” אמרה אלודי. “אמרתי לך.”

מאמי ז’אן הצטלבה ולחשה, “מרסי.”

באותו לילה, מיי אכלה יותר מהרגיל והרגישה כמעט מסוחררת מהקלה.

יומן — יום 24

יש לי עבודה. אשלח כסף הביתה. יום אחד אלך לבית ספר. הכול מתחיל.

שבוע הניסיון לא נמשך שבוע.

ביום השני האישה קימטה את מצחה כשצפתה במיי נאבקת בקופה. בשלישי תיקנה את הצרפתית שלה בחדות, חוסר הסבלנות זוחל פנימה כמו קור.

בבוקר הרביעי האישה נאנחה.

"את חמודה," אמרה. "אבל אני צריכה מישהי מהירה יותר. מבוגרת."

מיי הנהנה מיד. היא הודתה לה. היא התנצלה, אף שלא הייתה בטוחה על מה.

בחוץ, הרחוב נראה אותו הדבר כפי שנראה יום קודם.

זה הרגיש לא הוגן.

היא הלכה הביתה לאט הפעם, הקסם דהוי אך לא נעלם. היא אמרה לעצמה שזה פשוט מבחן. שאמונה פירושה לשאת אכזבות קטנות בלי מרירות.

ובכל זאת, כשהגיעה לבית, הלכה ישר לחדרה ושכבה על המיטה בלי להסיר את המעיל.

יומן — יום 28

אני חושבת שתקווה כבדה יותר מאכזבה. כשהיא נופלת, היא משאירה חבורה.

התפילות שלה שינו צורה.

הן נעשו שקטות יותר, ממוקדות יותר. פחות מנומסות.

היא הפסיקה לכרוע ברך והתחילה לשכב על גבה, לבהות בתקרה האלכסונית, לדבר כאילו ישו יושב לצידה, עייף גם הוא.

“אני מנסה,” לחשה לילה אחד. “אני לא מתעצלת. אני לא מבקשת הרבה.”

היא לא בכתה לעיתים קרובות. הבכי הרגיש לא יעיל. במקום זאת, היא הצמידה את כפות ידיה זו לזו עד שכאבו, כאילו תוכל לסחוט תשובה מתוך הדממה.

ימים עברו.

היא המשיכה ללכת, אבל מסלולה התקצר. נעליה הידלדלו. צעדיה האטו.

הרעב הפך למשהו שהיא מתכננת סביבו, כמו מזג האוויר.

היא למדה באילו ימים מאמי ז׳אן מבשלת יותר. אילו חנויות זורקות לחם מאוחר בערב. אילו רחובות יש בהם ספסלים שאינם דורשים אנרגיה שאין לה.

ובכל זאת, מונטריי המשיכה להציע את עצמה לה כמו סיפור שמסרב להפוך לאכזרי.

האור נטה יפה אחר הצהריים. ילדים צחקו בשפות שלא הכירה. מישהו תרגל כינור—רע אבל בכנות—מחלון פתוח.

מיי אספה את הרגעים הללו כמו מטבעות.

יומן — יום 33

אם אני כותבת הכול, שום דבר לא נעלם לגמרי. אני חושבת שבגלל זה אלוהים ברא מילים.

בימי ראשון, הכנסייה נעשתה פחות עניין של הכרת תודה ויותר של עמידה ממושכת.

היא הדליקה נרות לאט, במכוון, כאילו כל להבה היא בקשה שאין לה כוח לומר בקול. היא נשארה אחרי התפילה, ישבה לבדה, הקשיבה לבניין נושם.

"בבקשה," אמרה פעם אחת, בקושי חזק מההד. "רק תראה לי איפה לעמוד."

התשובה, אם באה, לא באה בקול רם.

אבל היא עמדה בכל זאת.

בסוף החודש, מיי הייתה רזה יותר. לא באופן דרמטי—רק עד כדי כך שבגדיה זזו, פניה התחדדו, עיניה נראו גדולות מדי.

אלודי שמה לב. מאמי ז׳אן שמה לב.

הן לא אמרו הרבה. העוני לימד אותן מתי לדבר ומתי לא.

באותו לילה, מיי חלמה על האאוטבק האוסטרלי—רחב, ריק וישר. היא התעוררה עם דמעות על פניה ולא זכרה שבכתה.

היא כתבה בכל זאת.

יומן — יום 38

אני עדיין מאמינה שזה מוביל לאנשהו. אני חייבת להאמין בזה. אחרת, אני לא יודעת איך ללכת מחר.

מונטריי נותרה קסומה.

לא מפני שהייתה נדיבה—אלא מפני שמיי הייתה צריכה שתהיה.

וכך היה.

מאה ימים במאי

פרק ראשון – חלק ד׳: כשמישהו שם לב

מיי שמתה עליו לפני שהיא ידעה שהיא שמתה עליו.

הוא ישב על קיר האבן הנמוך ליד כניסת המטרו, רגל אחת מורמת, המעיל פתוח למרות הקור, כאילו מזג האוויר הוא רק הצעה. שיער כהה, לא מבוקר אך מכוון. סוג הפנים שגורם לך להביט פעמיים בלי כוונה. הוא לא הביט בה—לא באמת—אבל כשעברו זה ליד זה, עיניו הרימו רגע, סקרניות, ניטרליות, ואז נעלמו.

וזהו.

אבל זה נשאר איתה יותר מדי זמן.

היא אמרה לעצמה שזה לא משהו. אנשים מסתכלים זה על זה כל הזמן. פריז מלאה בפנים, מלאה במפגשים קצרים שאין להם משמעות. ובכל זאת, כשהלכה, ליבה הרגיש ערני בצורה מוזרה, כאילו משהו נגע בו.

יומן — יום 41

ילד הביט בי היום. אני לא חושבת שזה אומר משהו. אבל זה גרם לרחוב להרגיש שונה.

בפעם הבאה שראתה אותו, ירד גשם.

היא עמדה מתחת למרפסת הצרה של חנות סגורה, מחכה שהגשם יעבור, מעילה רטובה וכבדה. הרחוב ריח של אבן רטובה ועלים ישנים. היא ספרה נשימות—הרגל ישן עכשיו—כשהתגלגל קול מוכר, ברך ועדין:

"את תמיד הולכת."

היא הסתובבה.

זה היה הוא.

בקרוב, הוא היה מרשים יותר ממה שזכרה, אבל גם רגיל יותר—עיגולים עדינים מתחת לעיניו, צלקת קטנה ליד הגבה. הוא חייך כאילו זה משהו שהוא עושה לעיתים קרובות, אבל לא ברשלנות.

"את תמיד יושבת," היא השיבה לפני שהספיקה לעצור את עצמה.

הוא צחק. לא בקול רם. רק מספיק.

"אני לוק," הוא אמר. "את גרה כאן בסביבה."

”.היא הנהנה. “מיי

“אוסטרלית,” הוא ניחש.

”—היא פקחה עיניים. “איך

“את הולכת כאילו עוד לא החלטת לעצור.”

זה הרגיש מדויק בצורה לא נוחה.

הם דיברו כמו נוער שמנסה לא להראות שהוא נרגש—סובבים נושאים, מתיימרים להיות רגועים. הוא סיפר לה שהוא מסיים את הליסאה. שאחותו עזרה לגדלו. שעבודה קשה למצוא אלא אם כבר יש לך עבודה.

כשהזכירה מיי שהיא מחפשת עבודה, הבעתו התרככה—לא רחמים, אלא הכרה.

“זה קשה,” הוא אמר. “אנשים עייפים. כולם מנסים לשרוד. רובנו פשוט ממציאים משהו.”

“ממציאים?” היא חזרה.

“Oui. עבודה עצמאית. דברים קטנים. למכור דברים שעדיין לא קיימים.”

הרעיון התיישב עמוק במקום כלשהו.

יומן — יום 43

לוק אומר שאנשים כאן לא מחכים שיבחרו אותם. הם בוחרים בעצמם. אני אוהבת את זה.

לוק הציג אותה לאחותו יומיים לאחר מכן.

קמיל הייתה מבוגרת יותר—בת עשרים ושתיים, עיניים חדות, עם סיגריה שלא נדלקת תמיד בין אצבעותיה. היא הקשיבה יותר ממה שדיברה, מעריכה כל דבר ברצינות שגרמה למיי לשבת זקופה יותר.

הם נפגשו בבית קפה שהם לא יכלו להרשות לעצמם, הזמינו משקה אחד ביניהם ושלושתם, ודיברו שעות.

הרעיונות זרמו בהתחלה מבולבלים, ואז מהר יותר.

מגזין קטן לסטודנטים—סיפורים, אמונה, אמנות, שאלות שמבוגרים לא עונים עליהן.

קו בגדים עם סמלים נוצרים שלא צועקים—עדינים, יפים, ניתנים ללבישה. אמונה שנראית כמו חיים, לא כמו פוסטרים.

פתיחות אוסטרלית מעורבת בסגנון צרפתי. מינימליזם. הדפס ידני. חומרים משומשים.

"זול לא אומר מכוער," קמיל אמרה. "זה אומר כנה."

מיי הרגישה משהו מתעורר—משהו שלא היה בדיוק תקווה, אלא תחושת כוח.

יומן — יום 46

אני חושבת שזה מה שאנשים מתכוונים כשאומרים ייעוד. לא עבודה. כיוון.

אבל העייפות הגיעה אליה לפני ההצלחה.

ערב אחד, אחרי שהלכה כל היום, דילגה על ארוחות בלי כוונה, היא הרגישה שהעולם מתהפך בפתאומיות, בחדות. הרחוב טשטש. הקול התרחק כמו גאות.

היא ישבה בכבדות על השפה, נשימה שטחית, לב רץ מהר מדי.

לוק כרע לידה מיד, הטון הקלוקל שלו נעלם.

“היי. היי. הסתכלי עליי.”

היא ניסתה. נכשלת.

מישהו נתן לה מים. מישהו אחר מלמל משהו על אמבולנסים. היא נערה בראש רפה, מתביישת מהתשומת לב, מבגידת גופה.

“אני בסדר,” לחשה, אפילו לעצמה לא משכנעת.

באותו לילה, שכובה במיטה, היא רעדה ללא שליטה—לא מקור, אלא מההבנה שהיא לא בלתי פוגעת כפי שהעמידה פנים.

יומן — יום 49

חשבתי שרצון חזק מספיק. שכחתי שהגוף שומר חשבון.

המכתב הגיע יומיים לאחר מכן.

אוסטרליה, חותמת ודקה.

כתב ידה של אמה רעד.

אחותה הקטנה שוב חולה. חשבונות נערמים. אביהם הפסיק להגיב לחלוטין.

“אנחנו גאים בך,” כתבה אמה. “אבל אל תרגישי שאת חייבת להציל אותנו.”

מיי קיפלה את המכתב בזהירות ולחצה אותו לחזה.

בלילה ההוא, משהו נשבר.

לא בקול רם. לא דרמטי.

רק צליל פנימי שקט, כמו קרח שמתקדם.

היא בכתה בפעם הראשונה מאז שעזבה את אוסטרליה—לא באופן יעיל, לא בשקט, אלא כמו שילדים בוכים כשהם מבינים שמשהו לא ניתן לתיקון בעזרת מאמץ נוסף.

תפיליה השתנו שוב.

הן הפסיקו להיות תוכניות.

הן הפכו להיות וידויים.

“ישו,” לחשה אל הכרית, “אני לא יודעת איך להיות חזקה יותר.”

יומן — יום 52

אני חושבת שהילדות היא כשהאמונה שמאמץ מבטיח ביטחון. אני חושבת שזה נגמר עכשיו.

בימים שלאחר מכן, היא עדיין הלכה. עדיין דמיינה את מונטריי כממלכה.

אבל עכשיו היא ראתה גם את הסדקים.

ובמקום להסתירם, היא התחילה לצעוד בזהירות סביבם—לומדת לא איך להעמיד פנים, אלא איך לסבול.

לוק שם לב לשינוי. קמיל גם.

שניהם לא הגיבו.

ובכל זאת הם התחילו לעבוד.

כי לפעמים, לבנות משהו—לא משנה כמה קטן—זה איך שורדים את הרגע שבו האמונה נשברת ומשהו יציב יותר חייב להיכנס במקומה.

הדבר הראשון שהם יצרו היה מכוער.

לא מכוער באופן מעליב—פשוט כן, בכנות של מתחילים. ערימה דקה של דפים מקופלים, מהודקים קרוב מדי לקצה, דיו מטושטש קלות. קמיל התעקשה לקרוא לזה זין, כאילו השם עצמו יכול להעניק לגיטימציה.

לוק רצה בדיחות. קמיל רצתה מאמרים. מיי רצתה סיפורים.

הם פשרו גרוע ואז המשיכו בכל זאת.

הם עבדו על שולחן המטבח הקטן בבית מיי, חתולים שזחלו בין רגלי הכסאות כמו סימני פיסוק. מאמי ז׳אן התבוננה בהנאה, מדי פעם הציעה תה שהם העמידו פנים שאין להם צורך בו. אלודי הנידה בראש מול הבלגן אך אף פעם לא אמרה להם לעצור.

מיי כתבה בלילה, כשהבית היה שקט ומחשבותיה רועמות.

היא כתבה על הליכה. על רעב שהתחפש לעצמאות. על אמונה שלא צועקת. על להיות בת שבע־עשרה וכבר עייפה.

היא לא השתמשה בשמה.

יומן — יום 56

אני לא יודעת אם כתיבה יכולה להאכיל, אבל היא שומרת אותך זקופה.

הם הדפיסו עותקים בזול, גייסו מטבעות, התווכחו על פונטים, צחקו כשהמדפסת נתקעה. קמיל עיצבה עטיפה פשוטה—דיו שחור, קווים נקיים, צלב קטן כמעט בלתי נראה אם לא חיפשת אותו.

הם מכרו את המהדורה הראשונה מחוץ לבית ספר.

זה היה מביש.

רוב התלמידים התעלמו מהם לחלוטין. חלק צחקו. ילד אחד קנה עותק ומיד השתמש בו כדי לאוורר את עצמו בצורה דרמטית. פניה של מיי האדימו, אך היא אילצה את עצמה לעמוד במקום, לנשום.

ואז עצרה ילדה.

היא גללה את הדפים לאט, ברצינות.

"זה נחמד," היא אמרה, מופתעת. "זה... שונה."

היא שילמה. היא חייכה. עזבה תוך שהיא מחזיקה בזה בזהירות.

מכירה אחת זו הרגישה כבדה יותר מכסף.

הרעב לא נעלם.

אבל הוא שינה צורה שוב—נהיה משותף, נדון, מתוכנן סביבו. קמיל לימדה את מיי איך למתוח ארוחות. לוק הופיע עם לחם יותר ממה שהודה.

פעם, כשמיי ניסתה לסרב לאוכל מתוך הרגל, לוק הביט בה חדות.

"את לא נעלמת כדי להצליח," הוא אמר. "הבטיחי לי את זה."

היא הבטיחה, אפילו שהבטחות הרגישו פגיעות לאחרונה.

יומן — יום 60

אנשים חושבים שעצמאות אומרת לעשות הכול לבד. אני חושבת שזה פשוט אומר לבחור למי את נותנת לעזור.

רעיון האופנה הגיע אחר כך.

זה היה של מיי—חצי זיכרון מאוסטרליה, חצי נולד מתוך צורך. חולצות פשוטות. צבעים ניטרליים. סמלים קטנים תפרים. בגדים שניתן ללבוש בלי להכריז על משהו.

אמונה בלי הופעה.

הם השאילו מכונת תפירה. הם הרסו בד. הם למדו.

קמיל הייתה חסרת רחמים לגבי איכות. לוק היה פזיז עם רעיונות. מיי הפכה לגשר—מתרגמת דמיון למשהו שאנשים יכלו לגעת בו.

זה היה איטי. כמעט לא שילם.

אבל זה היה שלהם.

עייפות עדיין חיכתה לה בערבים מסוימים.

לילה אחד, בדרך הביתה לבד, רגליה פשוט סירבו. היא ישבה על מדרגה, ראש בידיה, נשימה שטחית שוב. לרגע, הפחד חזר—חד, חייתי.

היא התפללה בקול רם, בלי אכפת מי שומע.

“בבקשה,” היא אמרה. “רק תן לי להגיע הביתה.”

והיא הצליחה.

זה הרגיש עכשיו כמו ניצחון.

המכתב הבא מאוסטרליה היה קצר יותר.

אמה כתבה שהדברים קשים יותר. שמיי לא צריכה לדאוג. שאחיותיה מתגעגעות אליה.

מיי קיפלה את המכתב בקפידה והניחה מתחת למזרן, כמו משהו קדוש ומסוכן.

היא לא בכתה הפעם.

במקום זאת, היא הלכה בבוקר הבא בכוונה.

יומן — יום 67

אני עדיין לא יכולה לחזור. אני לא רצה יותר. אני נשארת.

זו הייתה נקודת המפנה—לא רועשת, לא דרמטית.

רק החלטה נעשתה בשקט בזמן חציית הרחוב, תוך כדי התחמקות מאופניים, נשימת ריח הלחם והגשם.

היא נשארה.

לא כי זה היה קל. לא כי זה היה קסום.

אבל כי משהו התחיל כאן ששייך לה.

אמונתה התיישבה למשהו יציב יותר—לא ציפייה, אלא אמון בלי הבטחות. ישו הפך לפחות כמושיע ויותר כשותף, צועד לצידה בימים שלא נפתרו בצורה מסודרת.

מונטריי נותרה ממלכה—אבל עכשיו היא ידעה שלממלכות יש מיסים, רעב וחורפים ארוכים.

ובכל זאת, היא נשארה.

פרק 2 — מאי הראשון

חלק א׳: ימים 1–5 — המקום שבו התקווה עדיין לא נבחנה

מאי תמיד הגיע בשקט.

לא בהכרזה, לא בצלצול חצוצרות, אלא בשינוי של האור — בקרים שנרככו, ערבים שהתארכו, אוויר שנשא בתוכו משהו שעדיין לא הושלם. מאי האמינה, באופן שלא הצליחה מעולם להסביר עד הסוף, שאלוהים מקדיש תשומת לב מיוחדת לחודש הזה. שהוא מתקרב יותר אל האדמה במאי. שתפילות הנאמרות עכשיו נשמעות אחרת.

בבוקר הראשון היא התעוררה לפני הפעמונים.

היא ישבה על קצה המיטה הצרה, כפות רגליה קרות על הרצפה, ידיה שלובות בלי מחשבה, ודיברה אל ישוע בקול הנמוך שבו השתמשה כשפחדה שיישמעו — לא בני אדם, אלא הספק.

״ישוע,״ אמרה, ״אם זה טיפשי — עצור אותי. ואם לא — עזור לי לסיים.״

היא לא ביקשה לנצח. עדיין לא. היא למדה שכדאי לדעת מתי לבקש.

המחברת שכבה על השולחן, חדשה ובהירה, דפיה נוקשים מהבטחה. היא כתבה את הכותרת לאט, בזהירות, כאילו עצם הכתב הוא צורה של תפילה.

ראפי

כלב, כן. כלב טיפשי. אבל היא למדה שטיפשות היא לעיתים המקום שבו האמת מתחבאת, כשהיא מתעייפת מלהיות חשובה.

ראפי קם לתחייה בקלות. בקלות רבה מדי.

ביום השני כבר היו לו דעות, הרגלים, מסגרת מוסרית שנשענה במידה רבה על נקניקים וסליחה. מאי צחקה בקול רם יותר מפעם אחת, לוחצת יד אל פיה כאילו אלוהים עלול לנזוף בה על כך שהיא נהנית.

ראפי האמין שהעולם מתחלק לאנשים טובים, אנשים רעים, ואנשים שמפילים אוכל.

היא עצרה את הכתיבה כדי להתפלל שוב.

״ישוע, אני לא יודעת אם זה טוב. אבל אני עושה את זה ביושר.״

יושר, האמינה, נחשב למשהו.

מעברו השני של הדירה, התחילה עבודה מסוג אחר.

העיצובים של לוק לא הופיעו בבת אחת. הם צמחו. הוא שירטט כפי שנזירים העתיקו פעם כתבי־יד — בסבלנות, בלי דרמה. קווים ארוכים. כתפיים מכוסות. שמלות שלא ביקשו שיעריצו אותן, אלא גמלו לאלו שהתעכבו להביט.

אחותו פרשה בדים כמו מפות מזבח. קרמים, כחולים עמוקים, ירוקים שזכרו גנים. הם דיברו בשקט, כאילו קולות רמים עלולים להפחיד את הרעיון.

״זה,״ אמר לוק, נוגע בבד, ״חייב לנוע כשהיא הולכת. לא כדי למשוך תשומת לב — אלא כדי ללכת איתה.״

״איתה לאן?״ שאלה מאי.

״איתה, ועם אלוהים,״ ענה.

הם דיברו, כפי שתמיד דיברו, על קדושה — לא כהגבלה, אלא ככיוון. על נשים שמתלבשות לא כדי להיעלם, אך גם לא כדי להיטרף. על צרפת, רועשת, מודרנית ועייפה, ועל המרד השקט של יופי צנוע.

מאי הקשיבה בזמן שהשחילה חוטים, בזמן שהצמידה סיכות, בזמן שלמדה לאפשר לידיה להיות מועילות במקום מבריקות.

בלילות, כשלוק התפלל, היא לא הצטרפה.

היא ישבה מחוץ לדלת.

לוק התפלל בקול — לא כהצגה, לא בזהירות. תפילותיו עלו וירדו כמו מזג האוויר. הוא הודה לישוע. הוא התווכח. הוא ביקש טוהר, מיומנות, אומץ. הוא ביקש שעבודתם לא תשקר על אלוהים.

מאי נשענה על הקיר ועצמה עיניים.

היא אהבה להקשיב.

היה משהו אדיר בדרך שבה אמר את שמו של ישוע — לא דרמטי, אלא בטוח. כאילו המשיח אינו רחוק, אינו סמל, אלא עומד קרוב מספיק לשמוע בד זז, עיפרון שורט, נשימה נלכדת.

לפעמים לוק התפלל על אביו.

התפילות האלו היו קצרות יותר.

ביום החמישי, המציאות פרצה בדמות סרט מדידה.

הם עמדו בשורה. מדדו פעם אחת. מדדו פעם שנייה.

נמוכים מדי.

כולם.

הם צחקו — תחילה בנימוס, ואז בחוסר אונים, עד שמאי נאלצה לשבת. זה הרגיש אבסורדי, כמעט מקראי, שלאחר כל הכוונה הזו — הגובה יהיה המכשול.

באותו ערב העלו את המודעה.

"דרושה דוגמנית — 5′6″

אופנה צנועה. עבודה רצינית. חודש מאי בלבד.

לוק הביט במסך זמן רב מהנדרש.

"אנחנו מפקידים את השאר בידי אלוהים," אמרה מאי בשקט.

לוק הנהן, ואז הרכין ראש.

"ישוע," התפלל, "עשינו את מה שיכולנו. בבקשה אל תיתן לזה להיות ריק."

מאי הקשיבה מן המסדרון, ליבה מלא ופוחד, כפי שהיה תמיד בתחילתו של דבר שהיה חשוב באמת.

בחוץ, מאי המשיך להיפתח — אדיש לתקוותיהם, נאמן לזמנו שלו.

וחמשת הימים הראשונים עברו בלי כישלון.

מה שלימים תלמד — היה סוג של חסד.

פרק 2 — מאי הראשון

חלק א׳ (המשך): ימים 6–10 — העבודה מתחילה לדרוש מחיר

יום 6 — כשהעייפות עוד נעימה

ביום השישי מאי גילתה שעייפות יכולה להיות דבר מנחם.

הידיים כאבו, הגב משך, העיניים צרבו — אבל כל זה היה סימן לכך שהימים מתמלאים. היא אהבה את הרגעים שבהם הגוף השתלט על המחשבות, והלב קיבל הפוגה מן השאלות הגדולות: האם זה יצליח, האם היא ראויה, האם מישהו יקרא.

ראפי, הכלב, התחיל להסתבך.

הוא כבר לא הספיק להיות חמוד בלבד; הוא רצה משמעות. הוא נעמד מול מראה, תהה על זהותו, התאבל על נקניק שנפל לרצפה ולא ניתן היה להצילו. מאי הבינה, באמצע פסקה ארוכה מדי, שהיא כותבת על עצמה בתחפושת.

היא עצרה.

"ישוע," לחשה, "אני לא רוצה לשקר. גם לא לעצמי."

היא מחקה שלושה עמודים.

יום 7 — תפילה מאחורי דלת סגורה

לוק התעורר מוקדם יותר מכולם.

מאי ידעה לזהות את הרגע שבו הוא נכנס לתפילה — הבית השתתק. אפילו הרצפה, נדמה היה, ניסתה לא לחרוק. היא לקחה את הספל שלה וישבה שוב במסדרון, גב אל הקיר, כמו מישהי שמחכה לרכבת שאינה מיועדת לה אך עדיין שומעת את קולה.

לוק התפלל על הידיים שלו.

“ישוע,” אמר, “אל תיתן לי לעצב מתוך גאווה. תן לי ליצור מתוך יראת כבוד.”

הוא התפלל על נשים שמעולם לא יפגשו אותו. על מי שילבשו את הבגדים ויישארו בלתי נראות לעולם, ובכל זאת ייראו בעיניך.

מאי בלעה רוק.

היא חשבה על כמה פעמים רצתה שיראו אותה — באמת יראו — ועל הפחד הנלווה לכך.

יום 8 — מודעה ושתיקה

המודעה נותרה ללא מענה.

שעה אחר שעה. יום שלם. אף הודעה.

אחותו של לוק קיפלה בד בקפדנות חדה מן הרגיל. לוק לא אמר דבר, רק שרטט שוב קו שכבר היה מושלם.

“אולי זה סימן,” אמרה מאי, מייד מצטערת על המילים.

לוק הרים אליה מבט.

“או מבחן,” אמר.

בערב, מאי כתבה פרק שלם על ראפי שמחכה ליד דלת שלא נפתחת. היא הבינה את האירוניה מאוחר מדי.

יום 9 — שיחה על כסף

כסף, כך התברר, לא אהב להישאר מופשט.

עשרים אלף אירו הפכו למספרים קונקרטיים: כרטיסי טיסה לאוסטרליה, שבועות של אוכל, חובות קטנים שצברו צורה. מאי חישבה שוב ושוב, ואז סגרה את המחברת כאילו סגרה דלת.

“אני לא כותבת בשביל הכסף,” אמרה לעצמה.

אבל היא התפללה עליו.

יום 10 — התקווה משנה צורה

ביום העשירי הגיע אימייל.

לא מהתחרות. לא מדוגמנית.

אלא מאמא.

מאי קראה אותו פעמיים. שום דבר דרמטי — עדכון קטן, בדיחה משפחתית, שאלה פשוטה: מתי תבואי?

היא לא ידעה לענות.

בלילה, לפני השינה, היא כרעה ברך.

"ישוע," אמרה, "אם אני צריכה להישאר — תן לזה משמעות. ואם אני צריכה לחזור — פתח דרך. רק אל תיתן לי לבזבז את הזמן הזה."

בחוץ, מאי התקדם. הימים התקצרו אל תוך עצמם, כמו נשימה שנעצרת רגע לפני מאמץ גדול יותר.

והיא ידעה — בלי לדעת איך — שהימים הקלים כמעט נגמרו.

פרק 2 — מאי הראשון

חלק ב׳: ימים 11–14 — הלחץ גובר והמסע מתקרב

יום 11 — חוטים ומתיחות

ביום האחד עשר, הדירה כבר הייתה מלאה בריח הבדים, העמילן והנרות. אצבעותיה של מאי היו גסות מהסיכות והחתכים, אבל היא סירבה לעצור.

לוק נע בשקט ובמרוכז, שירטט עיצובים שנראו כמעט חיים. כל קפל וכל קו נושאו משמעות; כל קו לחש צניעות ויראה. מדי פעם הוא עצר, עצם עיניו עצומות, מתפלל בשקט:

"ישוע, הנחה את ידי. תן להן ליצור מה שמכבד אותך ומשרת את ילדיך."

מאי למדה לשבת בחוץ מחוץ לחדר העיצובים בזמן שהוא מתפלל. היא הרגישה את עוצמת דבריו — הבטחון, הפלא, הענווה — וניסתה לתת לזה לשקוע בליבה.

"אלוהים רואה את התפר הקטן ביותר," לחש לוק יום אחד, עיניו עדיין עצומות, "ושוקל אותו יותר"

מהתצוגה הגדולה ביותר."

מאי חשבה על ראפי, תוהה אם אלוהים דואג גם לכלבים מדברים, כמו שהוא דואג לחצאית מחושבת.

יום 12 — דוגמנית מופיעה, בקצרה

ביום השתים עשר, המודעה נענתה.

צעירה בגובה חמישה רגליים ושש אינצ'ים הופיעה בדירה.

שמה היה קמיל. שיערה היה כמו אור השמש, ואצבעותיה נעות ברוח על הבד.

אחותו של לוק מדדה אותה בקפדנות ורשמה הערות. לוק התבונן בשקט, ידיו שלובות, מלמל בשקט תפילה:

"ישוע, ברך אותה. תן לה לשאת את העבודה הזו היטב."

מאי הסתתרה במסדרון, הקשיבה. היא הבחינה בענווה של הצעירה, בדרך בה קמיל השעינה עיניה מטה — לא מפחד, אלא מתוך כבוד לעבודת היצירה.

יום 13 — שיחה על קדושה

מאוחר יותר בערב, שלושתם ישבו בין גלילי בד, רישומים פרוסים, סיכות ומספריים כמו חיילים זעירים על הרצפה.

"אנחנו לא מתלבשים בשביל תצוגות אופנה," אמר לוק בשקט, עיניו על הבד הירוק. "אנחנו מתלבשים לכבד את אלוהים. לכבד את עצמם. לנוע בעולם מבלי לתת לו כוח עליהם."

אחותו הנהנהה, תופר מחט: "זה קשה בצרפת. צרפת המודרנית."

מאי שקלה זאת, אוחזת בחתיכת בד כחולה. היא חשבה על הנשים שראתה ברחובות: חושפניות, מחפשות תשומת לב, אבל לעיתים קרובות ריקות מתכלית. ואז היא חשבה על עצמה: קטנה, כנה, נחושה.

לוק התפלל שוב, בשקט, מתחת לנהימה. מאי נשענה אל הקיר והקשיבה. כל תפילה הייתה עוצמתית ומרשימה. היא הרגישה את זה בחזה, כמו מיתר שנדפק.

יום 14 — אריזה וציפייה

ביום הארבעה עשר, תפירת הבגדים הופסקה לקראת ההכנות. למחרת, שלושתם עתידים לעלות על רכבת לפריז. אביו של לוק, אדם שלא ראו שנים, המתין להם. המשקל של הציפייה ישב בדירה כמו קטיפה כבדה.

קמיל, הדוגמנית שלהם, הייתה מוכנה וערוכה. הבדים היו מקופלים ומסומנים. מחברות הרישום נערמו. הסיכות נבדקו ונספרו.

מאי, בינתיים, פקחה את המחברת שלה וקראה את פרקי ראפי. הכלב פיתח כבוד עצמי מוזר בפרק האחרון, מה שגרם לה לצחוק בשקט.

היא עצרה, ידיה על ליבה, ולחשה תפילה:

"ישוע, תן לי אומץ למחר. תן שהפגישה הזו, לא חשוב מה תביא, תשמש לתפארתך."

התפילות של לוק, עוצמתיות ומדויקות, הדהדו בזיכרונה. היא הרגישה מוכנה, לא כי ידעה מה מצפה, אלא כי היא בטחה בו.

הדירה הייתה שקטה. העולם שבחוץ, רחב ובלתי נודע. ומאי ידעה שהאתגר הראשון האמיתי של החודש עומד להתחיל.

חלק ג׳: ימים 15–18 — הרכבת לפריז והמפגש המחודש והמביך

יום 15 — המסע מתחיל

תחנת הרכבת הדיפה ריח של לחם, ברזל וסולר. מיי אחזה במחברת שלה ובחבילה קטנה של סקיצות, בעוד לוק ואחותו גררו מאחוריהם שני מזוודות כבדות. קמיל, הדוגמנית שלהם, צעדה בגב זקוף כמעט בצורה קומית, מנסה לא למעוד על רגליה שלה או על המזוודות המתגלגלות.

״כולם לבדוק כרטיסים,״ אמר לוק, קולו רגוע אך מעט מתוח. ״ונתפלל שנשב יחד.״

מיי חייכה לעצמה. תמיד מצאה נחמה בכך שלוק הפך סידורים קטנים לתפילות. גם היא לחשה תפילה:

״ישוע, תן שהנסיעה הזאת תהיה בטוחה, ותן לי לראות בבירור מה אני אמורה ללמוד.״

הרכבת נכנסה בחריקה עמוקה, והם נדחסו פנימה ומצאו מושבים ליד חלון קטן. מיד הקרון התמלא בדמויות:

איש עסקים שממלמל מספרים אל תוך תיק המסמכים שלו,

אישה קשישה שסרגה צעיפים לאנשים שלעולם לא תפגוש,

שני בני נוער שמתווכחים על פלייליסט מוזיקה בקול רם כל כך שאפילו הכרטיסן נרתע,

וכלב קטן ונובח, שבעליו נראו אדישים לחלוטין לרעש.

מיי הצמידה את ידיה וניסתה להתעלם מהכאוס, אף על פי שרפי שבמחברת שלה היה מת עליו.

יום 16 — קרון הקומיקס

עד אמצע הבוקר, המסע הפך למעין הצגה של החיים עצמם.

הסריגה של האישה הקשישה המשיכה להיפרם, והוויכוח של בני הנוער הסלים לצעקות בשלוש שפות שונות. איש העסקים מעד בטעות על המזוודה של קמיל, והניירות התפזרו לכל עבר. לוק מלמל תפילה חרישית לבקשת סבלנות.

מיי מצאה את עצמה מחייכת בשקט. היה משהו נפלא בכאוס הזה — שיעור בחסד, כך הבינה, ובענווה. היא פתחה את המחברת וציירה סצנה קטנה של רפי מנסה לתווך בין כלבים נובחים, נקניק שנשפך, וסבתא זועמת.

״זה אבסורדי,״ לחשה לעצמה. ״ובכל זאת — אולי אמיתי.״

לוק הביט בה מעבר למעבר, ראה אותה כותבת, והנהן קלות.

״לפעמים החיים הם כיתה שמתחפשת לשטויות,״ אמר.

מיי כתבה את זה.

יום 17 — הפגישה עם אביו

פריז הגיעה לאט, כמו עיר שגוררת אחריה מאות שנים. הם לקחו מונית לבניין הגבוה שבו עבד אביהם של לוק ואחותו. הפקידה בקבלה, אדישה ומנומסת, כמעט שלא הביטה בהם כשסיפרו על ביקורם.

האב, גבוה ולבוש ללא דופי, הופיע ממהר ומעט מוסח. הוא בירך אותם בחיוך קלוש.

״לוק, בני,״ אמר ולחץ יד במהירות. ״סופי. קמיל. מיי.״

הוא היסס קלות כשהביט במיי, שקומתה הקטנה הקלה להתעלם ממנה — ובכל זאת היא קלטה את מבטו הסקרן.

הוא הוביל אותם למשרד עם קירות זכוכית. הזמן הרגיש מביך, מלא שתיקות וביטויים מנומסים שבקושי הסתירו את מרחק השנים. אביו של לוק נישא מחדש, המשיך הלאה, ובכל זאת שביב של היכרות ריחף באוויר, כמו אבק באור השמש.

מיי הרגישה שהיא מתכווצת מעט תחת מבטו, ולחשה תפילה קטנה:

״ישוע, תן לי שלום כאן. תן לי להיות עדינה — אך כנה.״

אביו של לוק דיבר בעיקר עם לוק וסופי, על עבודה, ציפיות וכסף. הביקור היה מעשי, קר, אך מנומס. מדי פעם הביט במיי, כמעט כאילו תהה מדוע היא כאן — ומדוע היא נראית כה בטוחה בשקט שלה, למרות המתח.

יום 18 — התבוננות והרהור

לאחר הפגישה הקצרה והמביכה, הם הלכו דרך פארק סמוך כדי לנקות את הראש. מיי הבחינה כיצד כתפיו של לוק שמוטות, תערובת של הקלה ותסכול. היא שמעה את תפילותיו הלוחשות:

״ישוע, עזור לי לנווט בזה. שמור על סופי וקמיל, ושמור על מיי מפני פגיעה.״

מיי חשבה כמה מוזר לחזות במשפחה דרך עדשות של זמן, היעדר וקשרים חדשים. ובכל זאת הרגישה הכרת תודה — על השיעורים בסבלנות, בהתבוננות ובאומץ שקט.

היא גם חשבה על רפי, שעדיין מחכה במחברת שלה להרפתקה הבאה. אולי גם הוא ילמד את ההומור המוזר של החיים ואת חשיבות ההקשבה.

באותו ערב, במגורים הפריזאיים שלהם, מיי כתבה בקדחתנות. אצבעותיה הקטנות נעו במהירות על הדף כשהיא תיעדה רגעים של אבסורד, מתח, תפילה וניצחונות קטנים.

״ישוע,״ לחשה לפני השינה, ״תודה על היום. על כל צחוק, כל שתיקה מביכה, כל תפילה שנשמעה. המשך להדריך אותנו, גם כשאנשים אינם רואים אותנו.״

בחוץ, פריז נצצה באופן שגרם לה להרגיש גם קטנה וגם אינסופית. היא ידעה שזה רק תחילתה של מיי, ושהחודש עדיין טומן בחובו אתגרים, ניצחונות וגילויים שעוד לא יכלה לדמיין.

חלק רביעי: ימים 19–23 — הגשות, תקוות וגילוי

יום 19 — ההגשה של ראפי

מיי התעוררה מוקדם, המחברת כבדה בידיה. היום היה היום שבו תגיש את ראפי. הכלב הטיפשי, העקשן, חובב הנקניקיות, שבאופן כלשהו גילם את כל ספקותיה ותקוותיה גם יחד.

היא עצרה ליד החלון והתפללה בשקט, כפי שתמיד עשתה:

״ישוע, תן שזה יהיה כן. ואם זה לא כדי לנצח — תן שזה לפחות יהיה אמיתי.״

הנסיעה לרכבת הדואר הרגישה ארוכה, אף על פי שהייתה רק הליכה קצרה. כל צעד נשא עמו ציפייה. היא דמיינה את השופטים פותחים את ספרה, קוראים את הרפתקאותיו המגוחכות של ראפי — אולי צוחקים, אולי מגלגלים עיניים.

היא סגרה את המעטפה בזהירות. אצבעותיה התעכבו על הנייר.

״זה נגמר,״ לחשה.

ובכל זאת, אפילו כשעזבה את הדואר, אכזבה קטנה ורוטטת כבר קיננה בחזהּ. מה אם זה לא מספיק טוב? מה אם אף אחד לא יצחק מראפי? מה אם כבר בזבזה את החודש

יום 20 — חזרה אל הבדים

עם ההגשה מאחוריה, הדירה שבה והריחה משי, כותנה וסיכות. לוק עבד על סט חדש של סקיצות, נע במהירות — מדויק, אך איכשהו גם עדין. סופי מיינה בדים, תנועותיה שקטות אך החלטיות.

״ישוע,״ לחש לוק בעודו מיישר קפלים,

״תן שידינו יהיו ראויות, ושמעשינו יכבדו אותך.״

מיי ישבה בקצה החדר, מחזיקה מספריים, מאזינה כאשר תפילותיו של לוק מילאו את החלל. היא שמה לב למשהו שונה היום: האופן שבו הוא נע — מהורהר ורגוע, אך חי לחלוטין בתוך עבודתו.

המשמרת של קמיל הסתיימה, ועדיין לא היה להם דוגמן לטווח ארוך. הימים הלכו ונספרו לקראת ה־28, יום תחרות האופנה.

יום 21 — גילויה של נואלה

ביום העשרים ואחד, סוף־סוף מצאו אותה.

נואלה, בת שש־עשרה, ביישנית אך בעלת חן טבעי, נכנסה אל הדירה. גובהה היה בדיוק מטר ושישים ושבעה. תנועותיה היו זהירות, לא מורגלות בדוגמנות מקצועית, אך הייתה בה נוכחות שקטה שלא נזקקה להדרכה.

לוק הביט בה אחרת משהביט בקמיל. הוא שתק, בחן את תנועותיה, דמיין אותה בשמלות. ידיו הרעידו את הבד בדיוק נכון, הרימו קפלים, והוא לחש לעצמו:

״ישוע, ברך אותה. עשה אותה יציבה, ענווה ושמחה בעבודה הזו.״

מיי הבחינה בהכול. לא רק באופן שבו לוק הביט בנואלה, אלא גם באופן שבו קיפל את מחשבותיו סביב תפילותיו ותקוותיו. ואז, ורק אז, הבינה משהו מטלטל: היא חשבה על לוק יותר ממה שהרשתה לעצמה להודות. לעיתים קרובות. בלי הפסקה. וזה גרם ללב שלה לפעום מהר יותר, בדרך שלא ציפתה לה.

יום 22 — עבודה, תפילה ומתח

הימים התערבבו זה בזה. סיכות, מספריים וסקיצות מילאו את כל שעות האור. מיי ניסתה להישאר מרוכזת, אך המודעות ללוק — לתפילותיו ולעוצמתו השקטה — גרמה לידיה לרעוד לעיתים.

היא לחשה תפילה משלה:

״ישוע, עזור לי לכבד את הרגשות האלה, ולעזור לי לכבד את עבודתם. אל תיתן ללבי להפריע למה שצריך להיעשות.״

לוק הבחין בריכוזה, בהבעתה המעט מוסחת, אך לא אמר דבר. תפילותיו נמשכו — כל אחת יציבה, עמוקה ומלאת ענווה. מיי הבינה שהיא אוהבת להקשיב — לא רק למילים, אלא לעומק ולוודאות שבהן.

יום 23 — הדד־ליין של האופנה והכתיבה

היום העשרים ושלושה הגיע. מיי סיימה את השורות האחרונות של ראפי, דמעות מטשטשות חלק מהמילים, צחוק מסלף אחרות. היא מסרה את המעטפה לפקיד הדואר, ידיה דביקות מדבק ולבה מהודק מתקווה ופחד.

לוק, סופי ונואלה בילו את היום בהכנות אחרונות לשמלות. כל קפל ותפר נבדקו בקפידה. לוק לחש תפילות למיומנות, לחן ולאמונה:

״ישוע, תן שעבודה זו תשקף את יופייך. תן לה לכבד צניעות, כבוד ובריאתך.״

מיי צפתה בנואלה מדגמנת — חיננית אך מהססת. דקירה קטנה הורגשה בחזהּ, תערובת מוזרה של גאווה וגעגוע, והיא חשבה שוב על לוק — על האופן שבו הביט בנואלה, על האופן שבו נראה כשהתפלל, על האופן שבו נראה כששרטט.

היא לחשה תפילה אחרונה לאומץ:

״ישוע, עזור לי לשמור על חלומותיי חיים. עזור לי לשמור על ליבי יציב. תן שכל מה שעשינו החודש יהיה למענך.״

ואז, עם סיומו של היום, הרשתה לעצמה מיי חיוך קטן, אף שעדיין לא ידעה אם תנצח. היא כתבה ביושר. היא עבדה בנאמנות. היא הקשיבה. היא התפללה. ובאופן כלשהו — זה הרגיש מספיק.

חלק חמישי: ימים 24–30 — תחרות, התבוננות ורמזים לעתיד

יום 24 — התאמות אחרונות

הדירה זמזמה ממתח שקט. סיכות, מספריים וסרטי מדידה — הכול נע בדיוק מחושב.

נואלה, הדוגמנית הצעירה שלהם, מדדה כל שמלה שוב ושוב. לוק התאים מכפלות, החליק קפלים ולחש תפילות מתחת לנשימתו:

״ישוע, תן לה ללכת בבגדים האלה בכבוד. תן שאורך יאיר דרך מה שיצרנו.״

סופי חיברה את הקישוטים האחרונים בסיכות. מיי עזרה ככל שיכלה — החזיקה בדים, קיפלה שוליים והתפללה בדממה.

לראשונה, מיי שמה לב עד כמה היא נשענת על עוצמתו השקטה של לוק. עד כמה היא כמהה לאישורו — לא רק לעבודתם, אלא לעצם נוכחותה.

יום 25 — חזרות מתוחות

נואלה פסעה על מסלול מאולתר בדירתם הקטנה. השמלות התנופפו בצניעות, כל תנועה מכוונת.

לוק לחש לה:

״זכרי, את נושאת יותר מבד. את נושאת תפילה, סבלנות ואמונה.״

ליבה של מיי הלם מהר יותר מרשרוש המשי. כשהביטה בלוק, וכשצפתה בנואלה, הבינה שאינה מצליחה להפסיק לחשוב עליו. היא ניסתה להתמקד בשמלות, בתפרים, באלוהים — אך מחשבותיה חזרו שוב ושוב אל כוחו השקט ואל האופן שבו עיניו התרככו כשהתפלל.

היא לחשה תפילה לבהירות ולאומץ:

״ישוע, שמור על ליבי יציב. עזור לי לשרת ולכבד, גם אם רגשותיי מבלבלים.״

יום 26 — משמרת התופרת

מיי נשארה עד שעה מאוחרת, מוסיפה נגיעות אחרונות לאוסף. החדר הדיף ריח של עמילן ולבנדר. לוק כרע ליד הבדים ולחש תפילות להכוונה.

היא ישבה מחוץ לדלת והאזינה.

״ישוע,״ אמר,

״תן לנשים הללו כוח ללכת במה שטהור, ענו ויפה. אל תיתן לאיש להיפגע או להתפתות מהבל.״

מיי עצמה את עיניה, נותנת למילים לחלחל. כל תפילה הייתה כמו מגן, כמו אור, כמו שיעור בקדושה שלא הבינה עד תום — אך רצתה בו בכל ליבה.

יום 27 — אריזה לקראת התחרות

למחרת בבוקר, נואלה נשאה את השמלות המקופלות בזהירות בתוך שקי בגדים גדולים. לוק וסופי בדקו כל תפר ומכפלת בפעם האחרונה.

מיי ארזה את המחברת והעטים שלה, מדמיינת את פניהם של השופטים שיקראו את הרפתקאותיו של ראפי. היא התפללה בשקט:

״ישוע, תן שעבודה זו — יהיה סופה אשר יהיה — תביא שמחה. תן ללבבות לצחוק וללמוד ממנה.״

הצוות עזב את הדירה יחד — נרגש, לחוץ, אך גאה.

יום 28 — תחרות האופנה

אולם התחרות שקק ממעצבים, דוגמנים וצופים. אורות הבזיקו, מצלמות נקישו, והשופטים לחשו ביניהם.

נואלה עלתה לבמה לבושה בעיצוביו הצנועים והזורמים של לוק. היא נעה בביטחון ובחן, מגלמת לא רק את הבד — אלא גם את האמונה, התפילה והאכפתיות שנשזרו בכל תפר.

לוק לחש תפילה אחרונה מאחורי הקלעים:

״ישוע, תן שיופייך ייראה. תן לענווה להאיר יותר מהבל.״

מיי צפתה, ליבה מלא, אך דאגה שקטה עדיין קיננה בו. כאשר הוכרזו הזוכים, הם לא זכו בפרס הראשון. האכזבה הייתה חדה — אך לא הרסנית. הם עשו את מיטבם, ואלוהים ראה כל תפר מדויק, כל תפילה שנלחשה, כל כוונה כנה.

יום 29 — מחשבות על החודש שחלף

בחזרה בדירה, הם פרקו את השמלות וקיפלו את הסקיצות. מיי ישבה על הרצפה, מחברתה פתוחה. הרפתקאותיו של ראפי כבר נשלחו, אך עדיין לא התקבלה תשובה.

היא חשה אכזבה, כן — אך גם גאווה. הם עבדו קשה, התפללו בעומק וניסו בנאמנות.

לוק הבחין בהבעתה המהורהרת.

״לפעמים,״ אמר ברוך,

״מה שאנחנו לומדים חשוב יותר ממה שאנחנו זוכים בו. אמונה, סבלנות, אהבה — אלה לעולם אינן אובדות.״

מיי לחשה תפילה:

״ישוע, תודה על החודש הזה. עזור לי לשאת את לקחיו אל מאי הבא, ואל זה שאחריו.״

יום 30 — רמזים לשנה הבאה

המאי הראשון הסתיים בשקט. קמיל ונואלה עזרו להעביר את הסקיצות האחרונות לאחסון. הדירה הרגישה ריקה — אך גם חיה בזיכרונות.

מיי הבינה דבר שלא הבינה קודם: החודש לא עסק רק בספרים, בפרסים או באופנה. הוא עסק בלמידה של אמון, של עבודה נאמנה, של תפילה ושל תשומת לב לאנשים שסביבה — כולל לוק, שנוכחותו השקטה הפכה לקבועה במחשבותיה.

היא הביטה בלוח השנה ולחשה תפילה קטנה ומלאת תקווה:

״ישוע, במאי הבא — עזור לי לעשות טוב יותר. עזור לי לכתוב, עזור לי לשרת, ועזור לי לראות את תכניתך, גם כשאינני מבינה אותה.״

בחוץ, המאי הראשון נמוג אל הזיכרון, מותיר אחריו לקחים, תפילות והתחלות שקטות של חלומות שיימתחו על פני שלוש השנים הבאות.

יום 36 — הטיול של קייטי לפריז והריקוד הראשון

הדירה נראתה שקטה מהרגיל באותו בוקר. החורף שחרר את אחיזתו, ואור השמש נשפך על ערימות הבדים, מחברות השרטוט וכלי התפירה הפזורים. מיי ישבה ברגלי עיקול על הרצפה, המחברת פתוחה, מביטה בעמוד הראשון של הספר החדש שלה.

הטיול של קייטי לפריז.

היא חייכה קלות. הכותרת נראתה רגילה, כמעט צנועה—אבל בפנים, היא שפכה את כל הדמיון שלה, את התקוות שלה ואת הזיכרונות שלה מהמאי הראשון בפריז.

״אני חושבת שאנשים יאהבו את זה,״ היא לחשה לעצמה, מקישה בעט על המחברת. ״קייטי תלך דרך כל מה שאני עברתי… רק בצורה יותר מטורפת. תאונות, זהויות שגויות, יונים נמלטות… ואולי גם כלב.״

רפי קבע סטנדרט גבוה בשנה שעברה, ומיי הייתה נחושה לא לאכזב. היא כתבה בזעם, מדמיינת את קייטי יורדת מההרכבת, מביטה נדהמת במגדל האייפל, רודפת אחרי מפה שממשיכה להתקפל בצורה לא נכונה, נופלת על שולחנות קפה ומתחמקת מפודל צרפתי מאוד זועף.

בינתיים, לוק וסופי היו בקצה הרחוק של החדר, משרטטים את הקולקציה החדשה שלהם.

נואלה, בת השבע-עשרה הרעננה, קפצה מהתרגשות. האנרגיה הצעירה שלה מילאה את הדירה בזמן שהיא קיפלה בדים, התאמנה בהליכה בשרטוטים פשוטים, ולפעמים צחקה מהסברים הדרמטיים של לוק על קפלים וגלים.

״סבלנות, נואלה,״ אמר לוק בחיוך. ״אמונה, עבודה ותפילה—ואז היופי מגיע.״

מיי עצרה, צופה במתרחש. היא הרגישה חום בחזה, פרפרים מוזרים שלא קשורים לקור שבחוץ.

הצהריים חלפו בקצב היצירה—נייר נגד עט, בד נגד מספריים, מחטים תופרות, עיצובים מתעוררים לחיים. כשהאור האחרון של הצהריים נעלם, הדירה התפנתה. נואלה יצאה למשימה קצרה; סופי ארזה את תיק שלה ויצאה עם גל קטן.

מיי נשארה לבד עם לוק, למעט זמזום מכונות התפירה, שהשתתקו להיום.

לוק עצר בדלת משרד העיצוב והביט בה. ״מיי,״ אמר ברכות, ״רוצה... לרקוד איתי?״

מיי נתקעה במקום. המילים נשארו באוויר כמו חוט עדין.

״אני—מה?״ היא לחשה.

לוק חייך, לחייו הורידו צבע קל, והפעיל את הרדיו הקטן. שיר צרפתי ישן, רך, קרקר דרך הרמקולים, מנגינה מעשורים שעברו, מלאה בכמיהה ופשטות.

״רק ריקוד קטן,״ אמר לוק. ״אין כאן אף אחד אחר. זה... רק לרגע אחד.״

ליבה של מיי פעמיים. היא בילתה שעות רבות בהאזנה לתפילותיו, בצפייה בשרטוטים שלו, בעזרה עם הבדים—אבל היא מעולם לא דמיינה את זה. ריקוד, צעד אחד אל משהו חדש.

הם עברו למרכז המשרד. לוק החזיק את ידה בעדינות, מנווט אותה בזהירות מפתיעה. מיי הרגישה את חום כף ידו, את הכוח באצבעותיו, את השלווה בנוכחותו. השיר סבב סביבם, שביר ויפהפה.

לוק הביט מטה אליה, והיא הבחינה ברעד קל בחזהו. ברגע ההוא, הוא הבין, אולי בפעם הראשונה, שיש לו רגשות כלפי האוסטרלית הקטנה, עם הלב הזהב, שהפכה איכשהו כל כך חשובה בחייו.

מיי הרגישה אותו הדבר—ליבה הצעיר, בת שמונה-עשרה במאי הזה, מתמלא במשהו שמעולם לא ציפתה לו. אהבה, אומץ, תקווה ואמונה התערבבו יחד ברגע שקט ומושלם אחד.

הריקוד היה איטי, עדין, מלא במילים שלא נאמרו. ובכל זאת, בשקטם, הם הבינו יותר ממה שיכלו אי פעם לבטא.

לאחר שהשיר נגמר, הם השהו עוד רגע. מיי לחשה תפילה שהיא לא שיתפה בקול רם:

״ישו, תודה על הרגע הזה. כוון את ליבי, כוון את ליבו, כוון אותנו בדרך שלך. תן שהחודש הזה יהיה מלא מטרה, למידה ואהבה.״

לוק שחרר את ידה לאט, חיוך קטן נותר. ״מחר,״ אמר ברכות, ״נתחיל שוב.״

מיי הנהנה, יודעת שהיא צעדה לתוך משהו חדש—הריקוד האמיתי הראשון שלה של אמון, אמונה ורגשות מתפתחים. וכשחזרה למחברת שלה, כותבת את ההרפתקאות של קייטי דרך פריז הכאוטית
ית התחיל ▯▯—והצבעונית, היא ידעה שמאי הזה—ספירת הזמן.

ימים 37–40 — חלומות שנות ה־1920, הרפתקאות בפריז ולבבות בתנועה

יום 37 — רעיון משנות ה־1920

אור הבוקר נשפך אל הדירה. מיי ישבה בקצה שולחן התפירה, דפדפה במחברת קטנה של איורי אופנה משנות ה־1920, שהשאילה מהספרייה בפריז. שמלות הפלאפר היו אלגנטיות אך צנועות בדרכן, עם קווים רכים ורוקדים.

״הלוואי והייתי יכולה לתפור שמלות כאלה,״ לחשה מיי, אצבעה מחליקה על האיורים. ״קלילות, זורמות, צנועות... יפות, אבל לא בומבסטיות.״

סופי הרימה את עיניה, מלאות התרגשות. ״למה לא? למה לא נוכל? לוק יכול לשרטט אותן, ואנחנו נתפור אותן בדיוק ככה, ועדיין נשמור על הצניעות שלנו.״

לוק עצר, החזיק בד בידו, ואז חייך קלות. ״אתגר,״ אמר בשקט. ״אבל כזה ששווה לנסות. ישו, כוון את ידינו לכבד את היופי, ההיסטוריה ואתך.״

מיי הרגישה פרפרים בחזה. תפילותיו של לוק תמיד נגעו בה עמוקות, אבל היום הן הרגישו אישיות יותר —חזקה, קרובה, אינטימית.

יום 38 — לוק משרטט את שנות ה־1920

למחרת, לוק ישב בלוח העיצוב, עיפרונותיו משמיעים חריקות על הנייר. מיי וסופי התקבצו סביבו, מציעות רעיונות ותיקונים.

״נואלה תראה מקסימה בזה,״ אמר לוק, משרטט שמלה עם קווים ארוכים וזורמים, צווארונים גבוהים וקפלים עדינים. ״והיא תישאר צנועה, לכבודך, אדוני.״

נואלה, צופה, סובבה בבד לדוגמה וצחקה כשהבד הסתובב סביבה. ״מרגיש לי שאני בסרט!״ היא צעקה. שיערה קפץ, עיניה ניצצו, ואפילו מיי לא יכלה שלא לצחוק מהשמחה הרבה שהייתה בה.

מיי קיפלה עוד חתיכת בד, חושבת על איך השמלות לא רק משדרות צניעות, אלא גם חופש—חופש תנועה, חופש רוחני, חופש לעבוד וליצור בלי לחשוש משיפוט העולם.

יום 39 — הרפתקאותיה של קייטי בפריז

בינתיים, הרפתקאותיה של קייטי התגלגלו בעמודי המחברת של מיי.

קייטי אבודה במבוך המטרו בפריז, נתקלה בבית קפה מלא באמנים אילמים, החליפה בטעות תיק עם תייר מבולבל במיוחד, ובחוצפתה הגדולה ביותר—עזרה לפודל נמלט להשיב טבעת זהב קטנה מהסן.

מיי צחקה בקול, מציירת קווים של קייטי מעידה על בגטים, נמנעת בקושי מהתנגשות עם צייר נושא ארט על ספסל, ולבסוף יושבת על ספסל מותשת, כשהמגדל האייפל ניצץ מעליה.

לכתוב על קייטי גרם לסיפור להחיות את פריז מהשנה שעברה עם הומור, שובבות ותחושת גילוי. כל תקרית הרגישה כמו שיעור באומץ וסבלנות—ואולי, חשבה מיי, זה מה שעושה את הסיפור משמעותי.

יום 40 — השמלה הראשונה המושלמת ולבבות עדינים

לקראת אחר הצהריים, השמלה הראשונה, בהשראת שנות ה־1920, הושלמה. נואלה התנסה בה, סובבה לאט, נותנת לבד ללכוד את האור.

לוק כרע כדי לכוון את החצאית, לוחש תפילה מתחת לפיו: ״ישו, ברך את צעדיה, ברך את העבודה הזו. תן שהיא תכבד אותך בכל קפל ותנועה.״

מיי צפתה, ידיה עסוקות בקיפול הבדים הנותרים, אבל מחשבותיה היו במקום אחר. היא הבחינה בכל

פרט קטן—איך עיניו של לוק רכות כשהוא צופה בנואלה, איך אצבעותיו מחזיקות את הבד מעט יותר מהנדרש. ואז, כמעט בכאב, היא הבינה כמה פעמים חשבה עליו. כמה עמוק.

פרפר קטן, מהיר ועז, נולד בחזהה. היא הניחה יד על ליבה ולחשה תפילה:

״ישו, עזור לי לכבד את הרגשות האלה. תן לי לעבוד בענווה, ואל תסיח ליבי מהמטרה שלך.״

גם בזמן שהתפללה, היא הרגישה את זה—משהו בקצב העבודה שלהם, בצחוק המשותף, בתפילות, בשמלות ובמיקוד השקט של ספירת הזמן—שמאי הזה שונה מכל מה שהכירו. כל יום נשא משמעות. כל משימה הייתה חשובה. וכל רגע עם לוק, אפילו במחוות הפשוטות ביותר, גדל בליבה.

ספירת הזמן החלה ברצינות—שלושים ימים של אמונה, עבודה, יצירה ותקווה. חזה של מיי התמלא גם בהתרגשות וגם בציפייה נרגשת, בידיעה שההרפתקאות של קייטי, קולקציית האופנה וליבה שלה עומדים להישזר יחד בדרכים שהיא עוד לא יכלה לדמיין.

ימים 41–45 — תקריות בפריז, הנשיקה הראשונה ומתח האופנה

יום 41 — ההרפתקה הכי פראית של קייטי עד כה

מיי צחקה בקול בעוד עטה עף על הדף. קייטי הצליחה להתבלבל ולהיכנס באמצע תצוגת אופנה ברובע המארה, בטוחה שזה בית קפה רגיל. דוגמניות בסיקוונינים נתקעו באמצע פוזה, צלמים התבוננו בפליאה, וקייטי מעדה על כיסא מתקפל, נמנעת בנס מתאונה.

״אני לא מאמינה שהיא עדיין בחיים,״ לחשה מיי, צוחקת בזמן שציירה סקיצה מצוירת של קייטי סבוכה בטול ורצועות, מחזיקה מפה הפוכה.

בסוף היום, קייטי ברחה עם כלום יותר מכמה רגעי בושה, צעיף שהושאל ממנכאן, וסיפור שמיי ידעה שיגרום לשופטים שלה לצחוק.

יום 42 — רגעים פרטיים במשרד העיצוב

עם סופי עסוקה בארגון הבדים ונואלה מתאמנת בסיבובים בשמלות בהשראת שנות ה־1920, משרד העיצוב הרגיש שקט יותר, כמעט אינטימי. לוק נשאר לאחר שבדק כמה קפלים אחרונים והביט במיי.

״עבדת קשה,״ אמר ברכות, כשהוא מסמן על השרטוטים והבדים שלה.

״אני... מנסה,״ היא הודות, ליבה פועם במהירות.

הוא חייך, משהו עדין ורציני יחד. הרדיו ניגן מנגינה צרפתית ישנה, רכה ואיטית. לוק התקרב, ומיי הרגישה את חזהה מתהדק.

לפני שיכלה לחשוב, לוק סילק חוט שיער רפוי מפניה. עיניו חיפשו את עיניה לרגע, ואז התקרב. שפתיהם נפגשו ברכות, לרגע קצר—אבל מספיק כדי לשלוח זיקוקים בליבה של מיי.

היא מעדה מעט אחורה, לחייה בוערות, ולחשה, ״אני—״

לוק רק חייך, בהכרת תודה שקטה וחמה, והתרחק, נותן לה להתאושש.

מאוחר יותר בלילה, מיי כתבה ביומן שלה, חוזרת על הנשיקה בדרכים שונות: הזווית, הלחץ, איך ידיו הרגישו ליד פניה. כל גרסה הייתה קצת יותר נועזת, עד שסגרה סוף סוף את המחברת, סמקה, ולחשה תפילה:

״ישו, עזור לי להבין את ליבי הזה. תודה על הרגעים הקטנים, וכוון אותי בסבלנות ואהבה.״

יום 43 — מופע הסיבובים של נואלה

נואלה בילתה את היום בהתנסות בשמלות רבות בהשראת שנות ה־1920. כל אחת זורמת אחרת, רוקדת אחרת. לוק כיוונן את החצאיות, מיישר את הבד ולוחש תפילות שקטות:

״ישו, תן לה לזוז בחן. תן שהעבודה שעשינו תכבד אותך.״

מיי צפתה, קיפלה בדים, וצפתה במשחק האור, המשי והאמונה. היא הרגישה חום מוזר בכל פעם בדרכים שהיא עוד לא הבינה לגמרי, ולחשה acelerated שלוק דיבר, התפלל או חייך. דופק ליבה ה תפילות קטנות לשליטה עצמית.

נואלה סובבה, הסתובבה וצחקה, מדמיינת את עצמה על במה בפריז. ״אני מרגישה חיה!״ היא קראה.

״את יפה,״ לחשה מיי, אך מחשבותיה כמעט מיד חזרו ללוק, זוכרת את ידיו העדינות על הבד, את החיוך הקל מהנשיקה הראשונה, ואת הכוח השקט של תפילותיו.

יום 44 — ספירת הזמן מתגברת

תחרות האופנה התקרבה. כל תפר היה חשוב. כל שרטוט, כל קפל, כל קפלה נשאה משמעות.

מיי הרגישה תערובת של התרגשות וחרדה. הרפתקאותיה של קייטי בפריז כמעט הושלמו, מוכנות להגשה. הדוגמנות של נואלה נעשתה בטוחה יותר. לוק וסופי עבדו ללא לאות, עם תפילות בכל נשימה.

מיי לחשה תפילותיה ללא הרף:

״ישו, עזור לי להתרכז, עזור לי לשרת, עזור לי לאהוב נכון, ותן שעבודתנו תכבד אותך.״

היא הבחינה ברגשותיה כלפי לוק שהעמיקו—שקט, טבעי, וכואב. כל מבט, כל חיוך משותף, כל נגיעה בבד הגבירו את פעימות ליבה. אך היא הזכירה לעצמה: קודם האמונה, קודם השירות, קודם העבודה. אהבה יכולה לחכות, אם צריך.

יום 45 — רגעים לפני הסערה

לקראת סוף היום, השמלות היו כמעט מוכנות. נואלה התאמנה בסיבובים, לוק כיוון קפל אחרון, וסופי ציבעה קישוטים קטנים לשלמות.

מיי ישבה בשקט, המחברת על ברכיה, מסיימת את הפרקים האחרונים של הטיול של קייטי בפריז. קייטי ברחה בנס מהרפתקה בכדור פורח מעל מונמארטר, חברתה חתול שובב שנשא פתק לצייר מסתורי, ולבסוף הגיעה למגדל האייפל—קצת מבולגנת, קצת מנצחת, ומקסימה לגמרי.

ספירת הזמן כבדה על חזה מיי. נותרו רק שלושה-עשר ימים עד ההגשה ותחרות האופנה. כל יום הרגיש ארוך יותר, כבד יותר, וקדוש יותר מהקודם.

בערב, כשכרעה ליד החלון להתפלל, לחשה ברכות:

״ישו, עזור לי לסיים היטב. תן שהחודש הזה יכבד אותך בכל תפר, בכל מילה, בכל צעד. כוון את לוק, סופי, נואלה, ואתי, ושמור על לבנו יציב בכל זה.״

בחוץ, פריז ניצצה ברזולוציה חלשה בין רדת הדמדומים. בפנים, לבבות פועמים בציפייה, באמונה, ובתקווה עדינה ומיוחדת.

ימים 45–50 — הגימורים האחרונים, סיבובים מושלמים ומבטי חיבה

יום 45 — מתחילים את הגימורים האחרונים

הדירה הייתה מלאה בתנועה. הבדים שרו תחת האצבעות, מספריים הקליקו על השולחנות, וזמזום מכונות התפירה מילא את פינות החדר.

מיי התכופפה מעל המחברת שלה, קוראת שוב את הרפתקאותיה של קייטי בפריז. היא שינתה כמה סצנות: המרדף המטורף של קייטי בשוק מונמארטר, המפגש הקצר עם צייר שמוציא את הכלב לטיול, ותקרית הכדור פורח הנמלט. כל שינוי הוסיף שכבה של הומור, מתח ולב.

לוק וסופי עבדו בסביבה, בודקים קפלים, חצאיות וקישוטים עדינים בשמלות בהשראת שנות ה־1920. נואלה סובבה בעדינות בשמלה רכה וזורמת, האנרגיה שלה בת השבע-עשרה מתבטאת במדויק בתנועת הבד.

לוק לוחש תפילה שקטה מתחת לפיו כשהוא מיישר קפל:

״ישו, ברך את הידיים האלה, ברך את העבודה הזו. תן שהיא תכבד אותך בכל קו ובכל צעד.״

מיי צפתה, חזהה מתרוצץ באותו פרפר מוכר. גם היא התפללה בשקט—לא רק עבור השמלות, אלא גם עבור ליבה שלה, שהתחיל לכאוב בשקט עבור לוק.

יום 46 — דוגמנות מושלמת

נואלה התאמנה ללא הפסקה. כל סיבוב, צעד ופנייה שיפרו את יציבתה. לוק צפה בזהירות, מדריך אותה ללא לחץ, ידיו יציבות וקלות כשכיוונו את יציבתה או את חצאית השמלה.

מיי הרגישה פרפר קטן, כמעט קנאי—לא לנואלה, אלא לאינטימיות של לוק עם אומנותו, החן שבו נע ותפלל. היא השיגה מבטים לגנוב אליו, ליבה דופק, ונשארה מביטה בידיו, ביציבתו ובעוצמת המבט השקט שלו.

לבסוף, נואלה עצרה וסבבה אליהם, לחייה סמוקות. ״זה... בסדר?״

לוק חייך, מרוצה. ״מושלם,״ אמר. ״כל צעד, כל קפל, כל תנועה מכבדת את מה שעבדנו עבורו.״

מיי לחצה את שפתיה כדי להסתיר את החיוך שלה, הרגישה גל חום מהמילה מושלם—לא עבור השמלות, אלא עבור הרגע השקט של גאווה וטיפול משותף.

יום 47 — רגעים שקטים גנובים

מאוחר יותר, כשהספק סופי ונואלה יצאו למשימה קצרה, הדירה נותרה שקטה. לוק ישב ליד השולחן, סוקר שרטוטים. מיי התקרבה, מסדרת בדים.

״מיי,״ אמר פתאום, מביט מעלה. ״את יכולה... לשבת איתי לרגע?״

ליבה קפץ. היא הנהנה והתקרבה. לוק לא דיבר כמה שניות, רק הביט בה, החדר מלא בזמזום עדין של המכשיר ומעט אור מסניף דרך הווילונות.

ואז, בזהירות, בכוונה, הוא סילק חוט שיער מפניה של מיי. נשימתה נתקעה. הוא התכופף, מניח יד בעדינות על פרק כפה. עיניהם נפגשו, ולרגע קטן, העולם מחוץ לדירה חדל מלהתקיים.

נשיקה רכה, מהוססת, קצרה ומלאת רגש מהודק התרחשה.

מיי מעדה מעט אחורה, לחייה בוערות, ולחשה: ״לוק...״

״ששש,״ הוא לחש ברכות. ״ניקח... את הזמן שלנו.״

מאוחר יותר באותו הלילה, מיי כתבה ביומן שלה, חוזרת על הרגע שוב ושוב, יוצרת אותו מחדש בדרכים קטנות ומתוקות: הזווית, המגע, חום ידו. כל גרסה גרמה לה להסמיק מחדש. תפילתה לפני השינה הייתה שקטה אך כנה:

״ישו, תודה על הרגעים הקטנים והיפים. עזור לי לאהוב נכון, וכוון את ליבי ברגשות הגדלים האלה.״

יום 48 — לחץ ספירת הזמן

ספירת הזמן הלחיצה. תחרות האופנה התקרבה, והמועד להגשת הספר נשקף. כל תפר, כל עמוד, כל קפל נשא משקל כבד יותר ממה שמיי אי פעם חוותה.

היא עבדה על הרפתקאותיה של קייטי בפריז, מלטשת דיאלוג והומור. לוק וסופי כיוונו את השמלות, מיישרים קפלים, מוסיפים נגיעות קישוט אחרונות, ומתפללים בשקט בכל שלב.

מיי הבחינה כמה חזהה מתהדק בכל פעם שידו של לוק נגעה בידיה או כשהוא לוחש תפילה שקטה על הבד שהיא החזיקה. כל מחווה קטנה הרגישה משמעותית, אפילו קדושה.

המתח של ספירת הזמן גדל, אך כך גם תחושת המטרה. לכל יום היה קצב: תפילה, עבודה, יצירה, צפייה ותקווה.

יום 49 — הגימורים האחרונים

ביום הארבעים ותשע, השמלות כמעט מושלמות. דוגמנותה של נואלה הייתה ללא רבב. הרפתקאותיה של קייטי בפריז היו מלוטשות, מוכנות למשלוח.

ידיה של מיי רעדו קלות כשהיא קיפלה את הדפים האחרונים והכניסה למעטפה. היא לחשה תפילה:

״ישו, תן שסיפור קייטי יביא צחוק, שמחה והשראה. תן לו להגיע ללבבות כפי שאתה רוצה.״

לוק כיוון את הקפל האחרון בשמלתה האחרונה של נואלה ולחיש: ״ישו, ברך את העבודה הזו. תן שהיא תכבד אותך במלואה.״

ליבה של מיי כאב בצורה הטובה ביותר, צופה בו מתפלל. היא הרגישה כאב זה מעמיק—לא רק עבור העבודה, אלא גם עבורו. היא לחצה את ידיה בשקט:

״ישו, עזור לי לאהוב בחוכמה, לעזור לשרת בנאמנות, ולהיות אמיצה בעבודתי ובליבי.״

יום 50 — ערב התחרות

היום החמישים עלה בהיר ובהיר. פריז ניצצה קלות באור הבוקר. הדירה הייתה שקטה אך מלאה בציפייה. החבילות האחרונות—ספרה של קייטי ושמלותיה של נואלה—היו מוכנות למסירה.

מיי עצרה במעבר למשרד העיצוב, צופה בלוק מסדר את השמלות בפעם האחרונה. זמזום המכונות נעצר; רק נשימותיהם ורשרוש קל של הבדים מילאו את החדר.

היא לחשה תפילה אחרונה ליום:

״ישו, כוון אותנו מחר. תן שעבודתנו, תפילותינו ולבבותינו ישקפו אותך. עזור לנו לסיים את מאי הזה היטב.״

לוק הביט בה, עיניו רכות, וחייך חיוך קטן. אין צורך במילים. הנשיקה השקטה הראשונה, התפילות, העבודה, הצחוק והשמלות הסובבות הביאו אותם לכאן—לערב הסיום, לקראת המבחן הראשון האמיתי במאי השני הזה.

מתח ספירת הזמן היה בשיאו, לבבות מלאים בתקווה, באמונה ובתחושות רכות וגדלות של אהבה.

ימים 51–55 — מסירה, אור הזרקורים ולבבות שמתחילים לגדול

יום 51 — יום המסירה

אוויר הבוקר ריחש ריח לחם טרי מהמקלריה הסמוכה, תזכורת עדינה שפריז תמיד זזה בקצב שלה, בלי קשר למועדים. מיי נשאה את המעטפה עם הטיול של קייטי בפריז, ידיה רועדות קלות. כל צעד הרגיש קדוש, כל נשימה תפילה:

״ישו, כוון את הסיפור הזה. תן לו להגיע ללבבות כפי שאתה רוצה, בין אם ינצח או לא.״

לוק עזר להעמיס את שמלותיה של נואלה על הרכב, קיפל אותן בעדינות ולחש:

״ישו, שמור על הידיים האלה, על הצעדים האלה ועל העבודה הזו. תן שהיא תכבד אותך במלואה.״

מיי צפתה בו, ליבה דופק בחוזקה. כל מבט, כל חיוך קטן, כל תפילה לחישה הרגישו כאילו מעמיקים את הכאב שבחזהה—אותו תחושות שקטות ובלתי מדוברות שצמחו לאורך כל החודש.

יום 52 — אור הזרקורים של נואלה

נואלה עלתה על הבמה הקטנה באולם תחרות האופנה המקומי. השמלות בהשראת שנות ה־1920 זורמות ומקסימות, צנועות אך מלאות תנועה. בעת שסובבה, תפילותיו הרכות של לוק בלחש כאילו עקבו אחריה.

מיי ישבה מאחור, מחזיקה את המחברת ברפיון, מרגישה גם גאווה וגם משהו חד יותר, עמוק יותר, בליבה. עיניו של לוק נפגשו עם עיניה מחלל החדר, ובמבט הזה היא הרגישה חום שחורג מהבד ומהדוגמאות.

נואלה סובבה וצחקה, השמלות תפסו את האור בגלים מושלמים. חזהה של מיי התנפח, אך היא שמרה על מבטה קדימה, ולחשה תפילה:

״ישו, ברך את הרגע הזה. תן לו להביא שמחה, וכוון כל לב באורך.״

יום 53 — רגעים שקטים

הדירה שקטה שוב אחרי אירועי היום. מיי נשארה במשרד העיצוב, מקפלת בדים ומסדרת תבניות. לוק נשאר גם כן, בודק פרטים קטנים בשמלות שהחזירו.

הוא עצר לידה, סילק חוט שיער סורר מאחורי אוזנה. ״מיי,״ אמר ברכות, ״תודה שאת כאן. ליבך... הדאגה שלך... זה עושה את ההבדל.״

מיי הרגישה חום בלחייה, ולחשה: ״זה בגללך, לוק. אתה מלמד אותי—על עבודה, תפילה ואמונה...״

הוא חייך בעדינות, ולפני שהיא הספיקה לעצור, היא נטתה קדימה. שפתיהם נפגשו שוב, הפעם ארוך יותר, בטוח יותר, נשיקה שנושאת גם את הרכות של האמונה וגם את ההתרגשות של אהבה צעירה.

מאוחר יותר, מיי כתבה ביומן שלה, חוזרת על הרגע שוב ושוב, משנה אותו בדרכים קטנות ומתוקות,

מתארת כיצד הוא יכל להתרחש אחרת, אך נהנית מכל רגע קטן.

יום 54 — הציפייה גוברת

תחרות האופנה הסתיימה ליום, וספרה של קייטי נמסר. עכשיו נותר רק להמתין. מיי הרגישה את המתח בליבה גובר עם כל שעה שחולפת.

לוק עבד בשקט על השולחן, משרטט התאמות חדשות לשמלה הבאה. מיי צפתה בו בשקט, מבחינה בכל תנועה, בכל תפילה לחישה.

״ישו,״ לחשה לעצמה, ״עזור לנו להיות סבלניים. עזור לי להתרכז. עזור לי לאהוב בחוכמה.״

לוק השיב מבט קטן וחיוך פרטי, והמגע הקצר של ידיהם בעת העברת בד מקופל שלח ניצוצות קטנים בליבה.

ספירת הזמן הגיעה לנקודה שבה כל יום הרגיש כמו פעימת לב, וכל משימה נשאה גם תקווה וגם את משקל הציפייה.

יום 55 — רגע של שקט

הערב הגיע מוקדם, והדירה שטפה באור זהוב ורך. מיי ולוק נשארו מאחור בעוד סופי ונואלה יצאו להליכה קצרה.

הם נעו בשקט בסטודיו, בודקים שרטוטים, מיישרים בדים, מתקנים קפלים. החדר הרגיש אינטימי, קדוש, מקום שבו האמונה, העבודה והלב שזורים יחד.

לוק הביט במיי, ולרגע ארוך, אף אחד לא דיבר. ואז לקח את ידה בעדינות, לחץ אותה לרגע. ״אני שמח שאת כאן,״ לחש.

מיי הרגישה חום עולה בחזה, לחשה תפילה, וחייכה קלות. ״גם אני שמחה שאני כאן.״

לרגע, פעימות השעון ומשקל ספירת הזמן נעלמו. נותרו רק האמונה, העבודה וההכרה השקטה ברגשות שגדלו מדי מכדי להתעלם מהם.

מחר הבטיח עוד—עוד עבודה, עוד דוגמנות, עוד כתיבה, והקצה של המתח מתקרב עוד יותר. אבל כרגע, ברגעים השקטים האלה, הלבבות פועמים בקצב אחד, והתפילות ממלאות את האוויר.

ימים 56–60 — הגשה, שיפוט ושיא הדרמטיות

יום 56 — הגשת הרפתקאותיה של קייטי בפריז

שמש הבוקר זרחה דרך החלונות, תופסת חלקיקי אבק בקרני אור עדינות. מיי החזיקה בידיה את המעטפה עם הטיול של קייטי בפריז, אצבעותיה רעדו קלות.

״ישו, אנא ברך את הסיפור הזה,״ לחשה, סוגרת את המעטפה. ״תן לו להביא צחוק, תקווה וקצת אומץ למי שקורא אותו.״

לוק צפה בה מחלל החדר, מקפל בדים לשמלה הבאה. ״עבדת קשה,״ אמר ברכות. ״מה שיקרה – הסיפור הזה הוא מתנה.״

מיי חייכה קלות, ליבה מתמלא תודה ועצבנות. היא מסרה את המעטפה בעצמה למשרד התחרות, מדמיינת את השופטים פותחים אותה וצוחקים על התקלות של קייטי, האומץ שלה וסקרנותה האינסופית.

בערב, הגיעו התגובות הראשונות: אישור מנומס מהעורכים וכמה הערות קצרות שהעריכו את ההומור והרפתקאותיה המוחשיות של קייטי. מיי לחצה את ההודעות, לחשה תפילות תודה ותקווה.

יום 57 — קולקצייתה המלאה של נואלה

הדירה הייתה מלאת אנרגיה כשנואלה התנסה בכל השמלות הצנועות בהשראת שנות ה־1920 לפני החזרות האחרונות לפני הגעת השופטים. לוק התקרב, מיישר קפלים ולוחש תפילות שקטות:

״ישו, תן לה לזוז בחן. תן שהעבודה שלנו תכבד אותך במלואה.״

נואלה סובבה וצחקה, האנרגיה של בת השבע-עשרה שלה האירו את החדר. מיי צפתה, מקפלת בדים ומתקנת פרטים קטנים, חזהה מתרוצץ בכל פעם שמבטו של לוק נותר עליה.

גם ברחש מכונות התפירה ורשרוש הבדים, נוצרה אינטימיות שקטה בין מיי ולוק. מגעים קטנים, מבטים קצרים, ההבנה הבלתי נאמרת של מטרה משותפת—לבבותיהם החלו להתאים זה לזה, בעדינות, כמעט בכאב.

יום 58 — רגעים עדינים

לאחר שסופי יצאה לאסוף כמה קישוטים אחרונים, הדירה נותרה שקטה. לוק ומיי עבדו צמודים, מקפלים בדים ובודקים שרטוטים.

״מיי,״ לחש לוק, עוצר כשהוא מיישר קפל, ״את מדהימה החודש. לא רק בעבודתך, אלא... בלבך.״

נשימתה נתקעה, אצבעותיה עצרו באמצע הקיפול. ״אני... תודה,״ לחשה, מרגישה חום מתפשט בחזהה.

לוק נגע קלות, סילק חוט שיער סורר מפניה. עיניהם נפגשו, נותרו קצת יותר מהרגיל. המתח, עדין וחשמלי, החזיק אותם בכדור מנותק משאר העולם.

ליבה של מיי דפק מהר, והיא תודה בשקט לישו על הרגע, על האומץ, על האינטימיות השקטה של עבודה משותפת ואמונה.

יום 59 — חזרת השופטים

החזרה האחרונה עם נואלה מדגימה כל שמלה הייתה מושלמת. לוק הדריך אותה בידיים עדינות, כיוון קפלים וחצאיות לפי הצורך.

״ישו,״ לחש לוק, ״ברך את צעדיה. תן ששמלות אלו ישקפו את חןך ויופייך.״

מיי צפתה, מקפלת בדים, מסדרת שרטוטים ומתפללת בשקט:

״ישו, עזור לי להישאר יציבה. עזור לי לאהוב בחוכמה. כוון את ידינו, לבבותינו ומוחותינו.״

נואלה סובבה בשמלה האחרונה, חזון של חן ואלגנטיות, מסתובבת תחת האור הרך של הסטודיו. מיי מצאה את עצמה מחייכת ללוק, מבחינה בגאווה ובטיפול שלו, והרגישה חום בליבה שאינה יכולה עוד להתעלם ממנו.

יום 60 — שיא ספירת הזמן

היום האחרון לפני מועד ההגשה ותחרות האופנה הגיע. הדירה רועשת באנרגיה עצבנית. ספרה של קייטי היה רשמית בידיהם של השופטים, השמלות של נואלה נארזו בזהירות, ולוק וסופי עברו על כל פרט אחרון.

מיי קיפלה את חתיכות הבד האחרונות, גנבה מבטים ללוק ולחשה תפילות שחזרה עליהן כל החודש:

״ישו, כוון אותנו. תן שעבודתנו תכבד אותך, שלבבותינו יישארו צנועים, ואהבה תצמח בחוכמה.״

לוק השיב מבט, וברגע השקט הזה, הם חלקו מגע עדין—מגע ידיים, מבט, נשימת אינטימיות שהפכה את ספירת הזמן למשמעותית יותר, חיה ומלאת עומק.

המתח של החודש היה בשיאו. כל תפר, כל שורת דיאלוג, כל קפל, כל מבט נשאו משקל. החלק הראשון של מאי השני הסתיים, אך השיא רק החל. בימים הבאים יוענקו פרסים, יתקבלו תגובות ולבבות ייבחנו.

מיי עצמה עיניים, נותנת לרחש השקט של הדירה ורשרוש הבדים למלא את נשמתה. היא לחשה תפילה אחרונה ליום:

״ישו, תן שמחר יביא בהירות, שמאמצינו יניבו פרי, ועזור לנו לכבד אותך בכל דבר.״

בחוץ, פריז חיכתה, ניצצה קלות בערב, לא מודעת לדירה הקטנה שרועשת בציפייה, באמונה, באהבה ובספירה של מאי שיהיה זכור לנצח.

ימים 61–65 — תחילת התחרות, התגובות והסיום של מאי השני

יום 61 — תחילת תחרות האופנה

יום התחרות הגיע כמו פעימת לב פתאומית. פריז ניצצה קלות באור הבוקר, הרחובות מלאים בציפייה, אך הדירה נותרה מקלט של תפילות, בדים ועידוד בלחש.

שמלותיה של נואלה, התוצאה של חודשים של עבודה של לוק וסופי, הונחו בזהירות: קווים זורמים בהשראת שנות ה־1920, מרוככים בצניעות, נגיעות של אלגנטיות אליזבתנית עם צווארים גבוהים, שרוולים עדינים וחצאיות מלאות המאפשרות חופש תנועה מבלי לגלות יותר מדי.

״ישו,״ לחש לוק, ידיו מקופלות לרגע, ״ברך כל צעד, כל קפל, כל נשימה. תן שעבודתנו תכבד אותך ותביא שמחה למי שרואה אותה.״

מיי צפתה, ליבה מתרוצץ, כשנואלה סובבה בשמלתה הראשונה, חצאיות מסתובבות בחן. החדר נראה תלוי בזמן—אמונה, יצירתיות ואהבה שזורים יחד.

יום 62 — נואלה על הבמה

נואלה עמדה מול השופטים, עצבנותה פרפרה בבטנה. השמלה הראשונה ניצצה באור הרך, צנועה אך דרמטית, לוכדת את רוח שנות העשרים הסוערות דרך עדשתו הקפדנית והמרחיבה של לוק.

מיי לחשה תפילה שקטה מן הקהל:

״ישו, כוון את צעדיה, כוון את לבבותיהם, ותן שעבודתנו תשקף את יופייך.״

נואלה סובבה, הבד תפס את אור הבמה, והשופטים לחשו בהסכמה. כל שמלה שבאה אחריה זכתה להערכה הולכת וגוברת: צווארים גבוהים מרוככים בקפלים, חצאיות זורמות כמים, תחרה עדינה שמחברת בין העבר וההווה.

לוק צפה מהצד, חיוך קטן וגאה על שפתיו. הוא לחש את שמה בתפילה להדרכה וחן, ומיי הרגישה פרפרים בליבה מהמסירות השקטה שהוקרנה ממנו.

יום 63 — תגובות על הטיול של קייטי בפריז

בינתיים, ספרה של קייטי הגיע לשופטים. מכתבים חזרו לאט ובזהירות, עם שבחים והערות בונות. פסק הדין: הטיול של קייטי בפריז לא זכה בפרס הגדול של 20,000 יורו, אך מספר קוראים אהבו אותו מאוד.

עורך אחד כתב:

״ההומור ודמיון החי של קייטי הופכים אותה להנאה. היא לוקחת את הקורא בפריז עם קסם וכאוס. אמנם לא נבחרה לפרס הגדול, אך לסיפור הזה יש קסם משל עצמו.״

מיי חייכה, אוחזת את הפתק על חזהה. היא לחשה תפילת תודה שקטה:

״ישו, תודה. תן לסיפור הזה לגעת בלבבות, גם אם לא ינצח. תן לו לכבד אותך בצחוקו, באומצו ובטוב לבו.״

אכזבתה נמשכה רק לרגע, והוחלפה בתקווה ובידיעה שיצירתיותה נחשבת, שמילותיה יצאו מעבר לדירתה הקטנה.

יום 64 — מכתב מלוק

בערב, אחרי שההתרגשות של התחרות שוככה, לוק מסר למיי פיסת נייר קטנה מקופלת. היא פקחה אותה בזהירות, והכירה מיד את כתב היד המסודר שלו.

המכתב קרא, בין השאר:

״מיי,

לבך היה איתי בכל תפר, בכל תפילה, בכל רגע שקט. צפיתי באומץ שלך, בשמחתך, באמונתך, וזה נגע בי יותר ממה שאני יכול לתאר. איני יכול להבטיח שלמות, אך אני יכול להבטיח שאני רואה אותך, ואני דואג לך, יותר ממה שמילים מסוגלות להכיל.

שלך, לוק.״

ידיה של מיי רעדו בזמן שקראה. דמעות עלו בעיניה, חמות וללא בושה. היא לחצה את הנייר לחזהה, לחשה תפילת תודה, ואיפשרה לעצמה להרגיש שמחה, תקווה ואהבה—כל זאת בנשימה אחת.

יום 65 — סיום המאי השני

השרטוטים נערמים בזהירות, ושמלותיה neatly, החודש הגיע לסיומו. הדירה שקטה, הבדים מקופלים של נואלה חזרו בשלום מהתחרות. אפילו התפרים והקפלים הקטנים ביותר נשאו את זיכרון התפילות, הצחוק וההתאמות בשעות הלילה המאוחרות.

מיי כרעה ליד החלון, מביטה בפריז הניצצת בערב המוקדם. היא לחשה תפילה אחרונה למאי השני:

״ישו, תודה על כל תפר, כל עמוד, כל רגע. תן שעבודה זו תכבד אותך. עזור לנו לאהוב בחוכמה, לעבוד בנאמנות ולגדול בחסדך.״

לוק הופיע לידה, לוקח את ידה בשקט. הם חלקו חיוך קטן וממושך, כזה שמדבר על הבטחות, עדינות ולבבות ששזורים בשקט.

נואלה זכתה לשבח מיוחד על דוגמנותה—חן, אלגנטיות ויכולת לתת חיים לשמלות הרשים את השופטים עמוקות. סיפור קייטי נגע בלבבות, ואם כי לא זכה בפרס הגדול, הוא נחגג במכתבים ובצחוק.

מאי השני הושלם. אמונה, יצירתיות, תפילה, עבודה ואהבה צעירה שזורים בצורה יפה על פני חמישה-שלושים וחמישה ימים. וככל שהדמדומים העמיקו, מיי הרגישה בוודאות השקטה שהספירה הזו, עונת הצמיחה הזו, הכינה אותה למאי שעדיין עתיד להגיע.